

Köszöntjük a 2016-ban vas-, gyémánt- és aranyoklevéllel kitüntetett kollégáinkat¹

Diplomaátadási ünnepség a Miskolci Egyetemen

2016. augusztus 26-án a Miskolci Egyetem Ünnepi Szenátusi Tanácsülésén került sor az 1951-ben, 1956-ban és 1966-ban a bányamérnöki és a kohómérnöki karokon oklevelet szerzettek számára a jubileumi oklevelek (vas, gyémánt és arany) átadására.

Az ünnepség kezdetén az Egyetem és a hat Kar zászlaja után vonult be *prof. dr. Kékesi Tamás*, az Egyetem tudományos és nemzetközi rektorhelyettese és a hat Kar dékánja. A Himnusz elhangzása után *prof. dr. Kékesi Tamás* rektorhelyettes köszöntötte a megjelenteket. Ezután *prof. dr. Szűcs Péter*, a Műszaki Földtudományi Kar és *prof. dr. Palotás Árpád*, a Műszaki Anyagtudományi Kar dékánjai terjesztették elő a jubileumi diplomára jogosultak névsorait. A Műszaki Földtudományi Karon 5 fő vas-, 30 fő gyémánt- és 42 fő aranyoklevélre volt jogosult.

Prof. dr. Kékesi Tamástól és *prof. dr. Szűcs Pétertől* 2 fő vette át személyesen a vasoklevelet, 12 fő a gyémántoklevelet és 38 fő az aranyoklevelet.

Az Egyetem részéről *prof. dr. Palotás Árpád*, a kitüntetettek nevében *Martényi Árpád* mondott beszédet.

Egy új hagyomány vette a kezdetét: mind a bányász, mind a kohász kitüntetettek nevében az Egyetem zászlajára emlékszalag felkötésére került sor, majd elhangzottak a szakmai himnuszok.

Az ünnepség a Szózat hangjaival zárult, és az Egyetem vezetősége az ünnepelteknek ünnepi ebédre hívta meg.

Minden kitüntetett megkapta a 2016. évben jubileumi diplomában részesültek szakmai életrajzait tartalmazó kiadványt. A Műszaki Földtudományi Karénak „Bevezetőjét” *prof. dr. Szűcs Péter*, „Köszöntőjét” *dr. Bóhm József* c. egyetemi tanár írta.

Dr. Horn János

A Műszaki Földtudományi Karon jubileumi oklevelet kaptak az alábbiak:

Vasoklevél

(1951-ben szerzett oklevelet)

Bakos Péter gyémántokl. bányamérnök

Bérces László gyémántokl. bányamérnök

Csath Béla gyémántokl. bányamérnök

Markó Imre gyémántokl. bányamérnök

Szabados György gyémántokl. bányamérnök

Gyémántoklevél

(1956-ban szerzettek oklevelet)

Ádám Tibor aranyokl. geofizikusmérnök

Aleva János aranyokl. bányaművelőmérnök

Bacsa Gyula aranyokl. bányaművelőmérnök

Bende Imre aranyokl. bányaművelőmérnök

Fellegi László aranyokl. olajmérnök

Gesztehyi Éva (Karabélyos Kálmánné) aranyokl. bányaművelő mérnök

Hajcsi Oszkár (*Oscar Hamilton*) aranyokl. bányaművelőmérnök

Hencz László aranyokl. olajmérnök

Jagodits Ferenc aranyokl. geofizikusmérnök

Jobb József aranyokl. földmérőmérnök

Kárpáti Jenő aranyokl. bányaművelőmérnök

Kiss Dezső aranyokl. bányaművelőmérnök

Kovács József aranyokl. bányaművelőmérnök

Kristóf László aranyokl. geofizikusmérnök

Labudek Dénes aranyokl. bányaművelőmérnök

Dr. Lik László aranyokl. bányaművelőmérnök

Podhorányi László aranyokl. bányaművelőmérnök

Salamon Alfréd aranyokl. geofizikusmérnök

Sallay Árpád aranyokl. bányaművelőmérnök

Simon Norbert aranyokl. olajmérnök

Simon Sándor aranyokl. bányaművelőmérnök

Sinyei István aranyokl. geológusmérnök

Szepesi István aranyokl. bányaművelőmérnök

Szonntag József aranyokl. bányaművelőmérnök

Szűcs Imre aranyokl. bányaművelőmérnök

Ulrich Elemér (*Elmar Ulrich*) aranyokl. bányaművelőmérnök

Uram János aranyokl. bányaművelőmérnök

Vados István aranyokl. geofizikusmérnök

Vérő József aranyokl. geofizikusmérnök

Záhorszky László aranyokl. bányaművelőmérnök

Aranyoklevél

(1966-ban szerzettek oklevelet)

Bakacs Péter okl. bányaművelőmérnök

Borissza József okl. olajmérnök

Borsodi Károly okl. bányagépszermérnök

Bőr Ferenc okl. bányaművelőmérnök

Cserháti József okl. bányaművelőmérnök

Csontos István okl. bányaművelőmérnök

Dicső Csaba okl. bányagépszermérnök

Drobnitsch Vilmos okl. bányaművelőmérnök

Farkas Kálmán okl. bányagépszermérnök

Fenyves László (Grohmann Klaus) okl. bányageológusmérnök

Dr. Fodor Béla okl. bányageológusmérnök

Dr. Gagyi Pálffy András okl. bányaművelőmérnök

Jáger József okl. bányagépszermérnök

Kardics István okl. bányaművelőmérnök

Kárpát Csaba okl. bányaművelőmérnök

Kazár Attila okl. olajmérnök

Krampé Pál okl. olajmérnök

Kricsfalussy János okl. bányagépszermérnök

Kristóf László okl. bányagépszermérnök

Kun Zoltán okl. bányaművelőmérnök

Lovász András okl. bányaművelőmérnök

Makovi Gyula okl. bányaművelőmérnök

Martényi Árpád okl. bányaművelőmérnök

Molnár György Gusztáv okl. bányaművelőmérnök

Órsi András okl. bányaművelőmérnök

Pál István okl. bányageológusmérnök

Papp Gyula okl. bányageológusmérnök

Dr. Schall István okl. olajmérnök

Sipos Gábor okl. bányagépszermérnök

Solymosi Franciska okl. bányageológusmérnök

¹Összeállításunk a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar által kiadott „A 2016. évben jubileumi diplomában részesült bányaművelő-, bányagépszermér-, bányageológus-, geofizikus- és olajmérnökök rövid szakmai életrajza” c. kiadvány alapján készült. Engedélyüket és segítségüket ezúton is köszönjük! – Szerkesztőség

Szabó Csaba okl. bányaművelőmérnök
Szabó Lenke (Szilványi Jenőné) okl. bányageológusmérnök
Sziklai Ede okl. bányaművelőmérnök
Szittár Antal okl. olajmérnök
Szüts Huba Miklós okl. bányaművelőmérnök
Tompos Csaba okl. bányagépészmérnök

Tornyai Lajos okl. olajmérnök
Trömböczky Péter okl. olajmérnök
Vándor Mihály okl. bányagépészmérnök
Ványa Imre okl. bányagépészmérnök
Zemenszky Ferenc okl. bányagépészmérnök
Zsirai Tivadar (Theodore Zsirai) okl. bányagépészmérnök

E helyről is tisztelettel gratulálunk valamennyi kitüntetettnek! Közülük az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tagjainak rövid életútját a következőkben ismertetjük. – Szerkesztőség

Vasoklevél jubileumi diplomában részesült

Bakos Péter

gyémántokleveles bányamérnök

1929. augusztus 21-én született egy Zala megyei faluban, Dióskálón. Az elemi iskola négy osztályát a Nagykánizsához közeli Újudvar községben – ahol apja néptanító volt – végezte el. A középiskolai tanulmányokat a nagykánizsai Piarista Gimnáziumban folytatta és 1947-ben érettségizett. Még ugyanebben az évben felvették és beiratkozott az akkori József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1951-ben jeles eredménnyel szerzett bányamérnöki oklevelet.

Az akkori gyakorlatnak megfelelően a központi „elosztás” alapján a Zagvyai Szénbányákhoz került (Nógrádi-medence). Szűk egy év elteltével már felelős műszaki vezetői megbízást kapott, amelyet két üzemben töltött be 1956 végéig, amikor átszervezésre hivatkozva elbocsátották. Az itteni munkája során felkutatta a medencében fellelhető, még a háború előttről maradt, régi típusú acéltámokat (Schwarz gyártmány) és sikerrel kísérleteztek a frontfejtéseknél elsősorban a „törőél” kialakításával.

1957 februárjától a nemrégiben alakult Oroszlányi Szénbányákhoz vették fel a XVIII. aknára üzemmérnöki, majd rövidesen a felelős műszaki vezetői beosztásba. 1959 augusztusában az ún. „feddhetetlenségi rendeletre” hivatkozva felmentették és a XIX-es aknára helyezték, üzemmérnöki, majd főmérnökhelyettesi munkakörbe. Az előbbi aknánál a régebben bevezetett – a munkahelyi koncentrációt növelő – frontfejtési technológia továbbfejlesztésével sikerült a teljesítmények jelentős növekedését elérni. A XIX-es aknán az acéltámok frontfejtés bevezetésében fejtett ki sikeres tevékenységet, majd a gépi jövesztés kísérleteiben.

1963. július 1-től a Nógrádi Szénbányák kezdeményezésére a több aknaüzemből és a kiszolgáló létesítményekből (központi műhely, osztályozó stb.) szervezett Nagybatányi Bányauzemben főmérnökhelyettesi beosztásba került. Itt elsősorban műszaki fejlesztési munkákkal foglalkozott. Az acéltámok biztosítással sikeresen megoldották a „merek” fedőjű telepben a frontfejtések üzemeltetését. Ennek elsősorban a halálos balesetek radikális csökkentésében volt jelentősége, de a munkahelyi koncentrációval a teljesítmények is jelentősen emelkedtek. A technológia bevezetése érdekében – átmenetileg – két évre a ménkesi aknaüzemben felelős műszaki vezetőként dolgozott. Az elért eredmények a továbbiakban lehetővé tették a gépi jövesztés alkalmazását.

A szénmedence visszafelépítése, valamint személyi és családi okok miatt elfogadta az Országos Érc- és Ásványbányák megkeresését. Így az egri székhelyű Kutató és Termelő Műveknél területi főmérnökként a beruházási és kutatási munkákat irányította, illetve ellenőrizte 1970. július 1-től 1976. január 31-ig. 1976. február 1-től a Tatabányai Szénbányákhoz kérte áthelyezését,

ahol a nemrégiben alakult távlati fejlesztési főosztályon az eocén-program előkészítési és indítási munkáiban vett részt a bányászati osztály vezetőjeként. 1977 végén megbízást kapott a tervezőiroda főmérnöki (felelős műszaki vezetői) munkakör betöltésére. Az irodavezetővel megosztott munkavégzés alapján elsősorban a régi medence rekonstrukciós, illetve az új bányák és létesítmények tervezési munkáinak irányítását végezte. Legnagyobb feladata a szénmosó terveinek elkészítése volt, melyet a kitűnő gárdának köszönhetően sikeresen megoldottak.

Az 1983-as átszervezések után, az 1988. február 1-jei nyugdíjba vonulásáig a beruházási osztály munkáját irányította, ahol egyik kiemelkedő feladata volt a „kis” mányi bánya kiviteli terveinek gyors és szakszerű elkészítése.

A vázolt szakmai életút során többször kapott miniszteri dícséretet, kiváló dolgozói okleveleket. Megkapta a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* valamennyi fokozatát.

Bérces László

gyémántokleveles bányamérnök

1926-ban született Vásas bányatelepen. A Pécsen végzett középiskola után, 1947-ben Sopronban folytatta tanulmányait a Bányamérnöki Karon, ahol bányamérnökként végzett 1951-ben.

Az egyetem befejezése után első munkahelye Tokodaltáron volt, majd innen a Dorogi Szénbányákhoz került, ahol első beosztása felelős műszaki vezető volt. Ezt követte területi főmérnöki és trösztfőmérnöki beosztása 1967-ig. Ez idő alatt egyéves időtartamra igazgatói beosztást is kapott. Közben a bányamentő szolgálat vezetője is volt. Itt kiemelkedő munkája volt a karsztvízvédelem, melyről több tanulmánya is megjelent. Számos, vízbetörés következtében elfulladt bányateleget és akna újraindításának tervezése és kivitelezése is feladata volt. Több műszaki újítást hajtott végre, illetve abban részt vett.

Tevékenysége során az összes bányászati érmet és a Munka Érdemrendet is megkapta. 1967-ben a Tatabányai Szénbányákhoz került, ahol több felelős műszaki beosztást kapott.

Közben megszerezte a bányakárok elhárítására a szakmérnöki végzettséget. Itt is több vállalati újításban vett részt. Nyugdíjba vonulása előtti utolsó évben műszaki tanácsadói munkakört töltött be.

Az OMBKE-nek 1951-től tagja. 1987-től nyugdíjasként műszaki tanácsadói tevékenységet folytat és tevékenyen részt vesz a Tatabányai Bányászati Múzeum kialakításában és fejlesztésében.

Csath Béla gyémántokleveles bányamérnök

1927. március 3-án született Székesfehérváron. Az elemi iskolát Zalaegerszegen végezte, majd ugyanitt érettségizett a Magyar Királyi Deák Ferenc Gimnáziumban 1946-ban, a nyugati fogságból hazatérve, felvételt nyert az egyetemre Sopronban, ahol 1951-ben, a jogutód Nehézipari Műszaki Egyete-

men szerzett bányamérnöki oklevelet.

Szakmai munkásságát az olajiparban kezdte a Dunántúlon. 1950 és 1956 között a fűrési szakterületen dolgozott Bázakerettyén, Obornakon, Nagylengyelben, Komlón beosztott mérnöként, majd üzemvezetőként. Ezt követően a kővágószőlősi uránérc-kutatásokat irányította, majd a Tokodi Mélyfúró Vállalatnál volt üzemvezető. 1958-tól részese volt a teljesen új

alapokra helyezendő Vízkutató és Kútúró Vállalat kialakításának, ahol vízbányászattal, majd a nagymélységű hévízkutatás megindításával foglalkozott. A szakmában eltöltött 41 év alatt részt vett közvetlen irányítóként a hároméves mongóliai vízkutató expedíció munkájában műszaki és expedíciós vezetőként, majd közvetve irányítóként a vállalat jugoszláviai és csehszlovákiai hévízkutatói munkálataiban. Tevékenyen részt vett a vállalat vízbányászati alap- és középfokú fúrómesteri, technikusai, valamint az iraki továbbképző oktatásban, jegyzetek és könyvek megírásával.

Meghatározó szerepe volt, mint vezetőnek 1975 és 2009 között a „Zsigmondy Vilmos Gyűjtemény” továbbfejlesztésében, majd 1992-ben a Magyar Olajipari Múzeum részére történő átadásában. Nyugállományba való menetele után, 1993-tól a MOIM szaktanácsadójaként tevékenykedett 2009 nyaráig, mely ideig változatlanul a gyűjteményi munkát irányította.

Az OMBKE-nek 1955-től tagja, ahol a Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztály Vízfűrési Helyi Szervezetének 1972 óta, 37 éven át titkára, majd elnöke volt, közben az OMBKE történeti bizottságának vezetői teendőit látta el 1981 és 1996 között. 1962 óta tagja még a Magyarhoni Hidrológiai Társaságnak, valamint 1991-től a Magyarhoni Földtani Társulatnak, ahol a szakosztályi történeti bizottságokban tevékenykedett.

Az OMBKE-ben végzett munkájáért *Szentkirályi Zsigmond-, Zsigmondy Vilmos- és Soltz Vilmos-émlékérmet* kapott. 1992-től az Egyesület tiszteleti tagja, tulajdonosa a *Szent Borbála- és a Bogdányfői Ödön-émlékérmeknek*, a *Pro Aqua érdemnek*, valamint az ezüst fokozatú *Magyar Olajiparért kitüntetésnek*. Az OMBKE 40 éves egyesületi tagságáért 1995-ben, az 50 éves egyesületi tagságáért 2005-ben *Soltz Vilmos-émlékérmet* kapott.

Az OMBKE Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztálya, a MOL Nyrt. és a Magyar Olajipari Múzeum Alapítvány által két évenként meghirdetett pályázatán három alkalommal nyerte el a legmagasabb értékű „Papp Simon-émlékdíj”-at.

Szakirodalmi munkásságát (könyv, könyvrészlet, szakmai és ipartörténeti tanulmányok, dolgozatok, szaklapokban megjelent cikkek stb.) 655 db jelzi, míg 357 alkalommal tartott előadást, túlnyomórészt víz- és olajbányászati témákban.

Markó Imre

gyémántokleveles bányamérnök

1924. augusztus 9-én született Újudvaron. A reálgymnáziumi érettségi után 1942-ben iratkozott be a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bányamérnöki Karára. A II. világháború és az azt követő események 1944 és 1948 között a tanulmányait megszakították. Bányamérnöki oklevelét 1951. április 13-án szerezte meg.

A MSZHRT Pécsi Vállalatánál helyezkedett el. Egész szakmai pályáját a Mecseki Szénbányászatnál töltötte.

1951 és 1952 között István-akna Keleti Bányamező vezető

mérnökeként részt vett a széles homlokú 60 fok és e fölötti dőlésű, 1,2 m dőlés menti széntelep lefejtésének ciklusos módszer szerinti kidolgozásában, leművelésének irányításában. megszervezte az üzemi dispécser szolgálatot.

1953-ban Béke-akna vezető mérnökeként megkezdte a tárobányászat koncentrációját.

1953 és 1961 között a Vasas bányauzem főmérnöke volt. Több évre kidolgozott műszaki fejlesztési terv alapján a 10 nyitott bányaszint 3 darabra, a 17 darab üzemelő fejtés 2 darabra történő csökkentését sikerrel oldották meg. Eredményesnek bizonyult a szintosztás művelése, a fejtési és vágathajtási technológia, valamint a gázkitörés és por elleni védelem korszerűsítése. Részt vett a sújtólégbiztos dízel mozdonyok és a metán védelemmel ellátott folyamatos elektromos meghajtású szállító berendezések teljes körű alkalmazásának kidolgozásában. Több éves munkával sikerült a Vasas bányauzemet a liász viszonyok engedte korszerű bányauzemmé alakítani.

1961 és 1963 között Szabolcs bányauzem főmérnökeként István II. akna beruházásának befejezését irányította. Ebbe tartozott az István-akna és Újhegy Szénelőkészítő Üzem közötti kötélpálya üzembe helyezése, valamint az István-akna és Béke-akna közötti láncpálya üzem közbeni reverzálása.

1963 és 1974 között Vasas-Béta bányauzemek területi főmérnökeként sikeresen alkalmazták Vasas bányauzemben a KB 125Z maróhengeres komplex gépesítésű fejtési technológiát.

1974 és 1980 között Pécsbánya-Vasas-Szászvár bányauzemek kerületvezető főmérnöke volt. Mivel 1974-ben a Mátraaljai Szénbányák megszüntette tevékenységét a külfejtésben, 1975. január 1-jével megalakult a külfejtési üzem a tevékenység teljes körű vitelére. Az elhasználandó géppark a termelési feladatok teljesítésére alkalmatlan volt. Beruházási programok kidolgozásával és teljesítésével a meddő letakarítás, fűrés, robbantás, szállítás teljes gépparkját korszerűvé tették, a javító, karbantartó bázist kialakították. A Külfejtési Üzem a Mecsek területén az egyetlen gazdaságos üzemmé vált.

1951 és 1972 között aktív bányamentő volt. 1953-tól 1961-ig Vasas, 1961-től 1963-ig Szabolcs bányauzem bányamentő csapatának parancsnokaként is tevékenykedett.

1984-ben ment nyugdíjba. Az OMBKE-nek 1952 óta a tagja.

Szabados György

gyémántokleveles bányamérnök

Pécsen, 1928. február 9-én született. Az elemi iskola, majd a gimnáziumi érettségi után Sopronban, a Bányamérnöki Karon 1951-ben szerezte meg a bányamérnöki oklevelet.

1951 és 1953 között Sopronban, (akkori nevén) az Érc- és Szénelőkészítéstani Tanszéken volt tanársegéd.

Innen áthelyezéssel került a Pécsi (később Mecseki) Szénbányákhoz, és itt töltötte le a teljes szolgálati idejét.

1954 és 1963 között a Szénelőkészítő Üzem technológusa volt. Fő feladata az 1914-ben épült üzem teljes rekonstrukciójának – előtervi szinten való – megtervezése, majd az átépítés során a folyamatos üzemvitel biztosítása volt.

A Dunai Vasmű létesítésekor a jól kokszolható mecseki szénből az ottani kokszmű számára kokszszenet kellett előállítani. Ehhez újabb technológiaváltásra volt szükség. Nehézsuszpenziós szénmosásra készített tervjavaslatot, majd ugyanazon épületen belül kellett az építkezést a napi üzemvitellel összehangolni.

1963 és 1974 között a vállalat igazgatóságára helyezték át területi főmérnöknek, majd osztályvezető helyettesnek. Itt a

pécsi és a komlói szénelőkészítőmű felügyeletét látta el. Erre az időre esett a komlói előkészítőmű korszerűsítésének technológiai tervezése: a légszűrés üzem helyett nehézsuszpenziós mosásra tértek át a vele járó víz- és iszapkezelés problémájának megoldásával.

1974 és 1988 között visszakerült a Szénelőkészítő Üzembe főmérnöki beosztásba. Akkor kezdődött a „líász program” beindítása, valamint a Dunai Vasműben a III-IV. koksizoblok tervezése. A Mecseki Szénbányák feladata volt az addigi 480 kt/év koksizszen koncentrátumtermelést 920 kt/év, majd 1200 kt/év-re megemelni. Javaslatukra ezt nem a nyersszén-termelés megduplázásával, hanem a szénelőkészítés korszerűsítésével – korábbi 12-14%-os koksizszen kihozatal 25% körültre emelésével – tudták elérni. A nehézsuszpenziós mosóművet kiegészítették a 120 t/óra teljesítményű flotálóművel. Ehhez meg kellett oldani az 500-700 m³/óra 120-150 g/liter zagysűrűségű, óriási iszaptömeg víztelenítését.

Nagyüzemi szinten az országban elsőnek valósították meg a széniszap derítőszeres ülepítését, majd flokkulált iszap centrifugával való víztelenítését is ők vezették be először. Ezzel a mosóvíz fogyasztás az 1950-60-as évek 400 l/t-járól kb. 100 l/t-ra, a szilárdanyag tartalma az 50 g/l-ről 1 g/l alá csökkent.

Az így kialakított üzemben automatikus szalagmérlegekkel, izotópos hamu-, zagysűrűség- és áramlásmérőkkel felszerelve, velük folyamatokat vezérelve a végtermékek minőségét nagyon pontosan lehetett tartani.

Az iszapok derítése és a mosóvíz tisztítása terén elért eredményeiről több konferencián tartott – írásban is megjelent – előadást, hozzászólást. 36 éves szolgálati ideje alatt ötször „Kiváló dolgozó”, kétszer „Kiváló munkáért”, a „Bányászat Kiváló dolgozója”, és a „Bányász szolgálati érdemérem” fokozatait, a „Kiváló újító” és a „Honvédelmi érdemérem” arany fokozatát kapta meg.

1988-ban nyugdíjba ment, majd hamarosan a szénelőkészítés is, a bányászat is megszűnt a Mecsekben. A majdnem vadonatúj mosóművet lerombolták, felrobbantották, a földdel tették egyenlővé. A háromszori teljes technológiaváltásnak, egy, az európai szintet is felülmúló üzemnek, vele együtt egész élete munkájának mára szinte az emlékezetekben sincs nyoma.

Gyémántoklevél jubileumi diplomában részesült

Aleva János

aranyokleveles bányaművelőmérnök
1931. 03. 24-én Szuhakállón született.

A bányaművelőmérnöki oklevélnek megszerzése után a Hejőcsabai Cementgyár Tapolcai mészkőbányájában kezdett el dolgozni.

1957. április 1-én áthelyezték a Borsodi Szénbányászat Tröszt (BSzT) Szuhavölgyi Bányauzem külfejtésére, majd ezt követően 1958. január 1-től

július 31-ig Sajószentpéter II. aknán a vékonytelepi jóvesztés gépesítési kísérletében vett részt, amelyet Gornyak kombájnnal végeztek. A kísérleti időben három műszakban dolgoztak.

1958. augusztus 1-én a Barcikai Bányauzem Herbolyai külfejtésére nevezték ki főmérnöknek, a feladat a külfejtés műszaki-gazdasági irányítása volt.

1959. november 1-én a BSzT tervezési csoportjába helyezték, ahol bányauzemi létesítmények tervezése volt a feladata (Rudolf-akna keleti fővágat, Pereces új akna, Edelény IV. akna légakna, robbantó raktárak, szállítógépházak tervezésében fejtett ki tevékenységet).

1962. január 1-én a BSzT Ormosi Bányauzem II. akna

munkájában havi jelentések, műszaki üzemi tervek készítése volt a feladata. Ekkor kezdett el foglalkozni az üzemi balesetek megelőzésével, az emberi munka hatásaival.

1964. május 1-én az Edelényi Bányauzem III. aknára helyezték aknavezető főmérnöki beosztásba. Itt feladata volt az akna műszaki, gazdasági irányítása, az aknán a II. vékonytelepet művelték (1,2 méter) hagyományos kamrafejtésekkel. Előkészítési munkát végeztek a III. telephelyen: feltárás, fejtés, előkészítés és közben haladó frontfejtés kísérleti jelleggel. 1969-ben a MÁFI megbízásából grafikutató függőleges aknát mélyítettek a Bódva völgyében, ahol 25 méteres mélységben 1,8 méteres grafitos réteget találtak. Az aknán a termelés tervezésére nagy gondot kellett fordítani, mert a széntelep egy része triász-kori mészkőre települt. A III-as és IV-es széntelep között 30 méter vastag vízdús homokréteg volt. Ezen a vízdús homokrétegen át egy ereszkét hajtottak a IV-es telepre, amely sok nehézséggel járt.

1977. szeptember 4. és 1978. augusztus között Csehszlovákiában a BAV ottani üzemének vezetésével bízták meg. A Magnezit Művekben (Jolsva, Lubény, Kassa, Patakajja) fejtés-előkészítési munkákat végzett.

1978. augusztus 1-én helyezték át a Miskolci Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségre, ahol bányászati külfejtések, érc- és vány, kőbányászat, külfejtések általános kérdéseivel (porvesztés, robbantás) foglalkozott, kerületi bányaműszaki főmérnöki beosztásban. 1982. áprilistól 1984. májusig Kubában dolgozott bányászati szakértőként.

Több tanulmányt készített az emberi tényezők szerepéről, a biztonságos munkavégzésről, a munkaszervezésről és létszám-gazdálkodásról.

Munkáját a következő kitüntetésekkel ismerték el: *Kiváló Ifjú Mérnök (arany, ezüst plakett)*, *Kiváló Dolgozó jelvény, oklevél* (1966, 1968, 1970, 1972, 1976), *Kiváló Munkáért* (1988), *Bányász Szolgálati Érdemérem (bronz, ezüst, arany, gyémánt)*, *OMBKE Soltz Vilmos-emlékérem* (1988, 2008)

Bende Imre

aranyokleveles bányaművelőmérnök
1933. 03. 21-én született Balassagyarmaton.

Oklevelének megszerzése után a Bányászati Kutató Intézetben helyezkedett el, ahol 1972. január 1-ig tudományos munkatársként, majd tudományos főmunkatársként dolgozott. Kutatási területe a bányászellőztetés és bányaklíma volt. Az intézetben ezzel a témával ő kezdett foglalkozni, és megbízták e terület kutatásának irányításával. A munka során az ország mintegy 50 bányájában végeztek vizsgálatokat, különböző méréseket. Munkájáról számos kutatási jelentésben, szakcikkekben számolt be. Cifka István társszerzővel jelentette meg a „Bányászellőztetés, mérési és ellenőrzési módszerek” című könyvét 1974-ben a Műszaki Könyvkiadó gondozásában. 1976-ban a NIM Műszaki Dokumentációs és Fordító Iroda adta ki a KGST együttműködés keretében írt „Nagymélységű bányák szellőztetése és klimatizálása” című könyvét magyar és orosz nyelven.

1974 júliusától a Magyar Szénbányászati Trösztnél, illetve 1981. január 1-től annak jogutódjánál, a Szénbányászati Koordinációs Központban dolgozott, műszaki-gazdasági tanácsadó beosztásban. Tevékenységi köre a nemzetközi műszaki-tudományos együttműködés volt. 1981 májusától 1993 októberéig, nyugdíjba vonulásáig a Központi Bányászati Fejlesztési Intézetben osztályvezetőként dolgozott a nemzetközi műszaki-tudományos együttműködés területén. Az intézet visszafejlesztése során az általa vezetett osztály tevékenységi köre kibővült az

iparjogvédelem, a műszaki dokumentáció, valamint a humánpolitika és végül az igazgatás területével is.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1956-tól tagja. 1970 és 1974 között, valamint 1981 és 1997 között a Bányászati Szakosztály vezetőségi tagja volt. Az utóbbi időszakban a Bányászati Szakosztály nemzetközi felelősként tevékenykedett. Ennek keretében hasonló munkát folytattott az MSZT-ben és a KBFI-ben is. Egyesületi munkájáért kétszer, 1990-ben és 1996-ban kapott *Sóltz Vilmos-émlékérmét*. 1990-ben a *SITG-től*, a lengyel társegyesülettől kapott *elismerő oklevelet*.

Hencz László

aranyokleveles olajmérnök

1932. 10. 09-én Győrben született.

Szakmai munkája alapvetően a kőolaj és földgáz gyűjtésére, előkészítésére és szállítására terjedt ki. Ennek során, beosztásától függően részese volt ismert mezők termelésirányításának, új területek termelésbe kapcsolásának, valamint a föld alatti gáztárolás, és a másodlagos művelési program végrehajtásának.

Nagylengyeltől Kiskunhalasig, Zsanától Óriszentpéterig, Tázlártól Pusztadericsig kisebb és nagyobb szénhidrogén telepek adtak újabb és újabb munkát. Tevékenysége rövid megfogalmazása mögött, kezdve a nagy viszkozitású és dermedő kőolajok kitermelési, gyűjtési, kezelési és szállítási problémáitól a magas CO₂ tartalmú földgázok másodlagos művelésben történő hasznosításáig számos műszaki feladat összehangolt megoldása húzódik.

Jobb József

aranyokleveles földmérőmérnök

1932. 08. 07-én Alsóságon született.

Harmadéves korától 1956. április 27-ig demonstrátor volt dr. Tárczy-Hornoch Antal akadémikus professzor Felsőgeodéziai és Bányamérési Tanszékén. 1956 májusában a MÉV-hez (Mecseki Ércbányászati Vállalat) helyezték. A MÉV-nél dolgozott az EXPEDÍCIÓ geodéziai csoportjánál, a II. sz. bányauzemben körletes bányamérőként, majd a bányamérési csoport vezetőjeként.

1961-ben elvégezte az optimális szintosztás számításait a MÉV ércesedési viszonyaira. 1962-ben kinevezték a MÉV bányamérési osztály vezetőjének. Ekkor indultak a MÉV nagyberuházásai. Fontosnak tartotta a hibás kivitelezések, szerelések megelőzését. Javaslatokat tett ennek érdekében, melyeket elfogadtak. Az 1100 méteres mélységű akna sikeres szerelésének sok biztonsági és gazdasági haszna volt. Az új feladatokhoz korszerű eszközöket alkalmaztak: 1964-től MOM giroteodolitokat (több mint 1000 mérés), fénytáv mérőket, Érsek-Debrezzeni féle aknavezeték-vizsgálót (több mint 500 ellenőrző mérés), 1967-től MOM He-Ne gázlézereket irányok kitzűzésére, 1976-tól HP-65 programozható számológépet, mozgásméréseket végeztek légi fotogrammetria útján, IBM PCXT típusú számítógépet, digitalizáló táblát, sornymotatót és rajzgépet.

A már mélyülő aknáik fúrásai és fakadó vizeinek elvezetésére, többször szükséges volt egy-egy közeli, 1500 méter mély fúróluk adott térbeli helyére kis vízvágot irányítani. A geodéziai induló koordináták, valamint az adott fúrólukban 3 méterenként mért dőlésszögek, azimut vagy girós iránymérések birtokában, a HP 65-re írt célirányos programmal, a bányamérési

osztály számolta ki a fúróluk X, Y, Z koordinátáit (1500 db; a fúrólukat kb. +/-1 méteres pontossággal megtalálták). A térbeli koordináták ismerete más bányaművelési, geológiai, geofizikai, közetmechanikai adatok pontosított helyére is használatos volt.

1976-ban 30 db programot írt (ebből 10 db volt geológiai kutatási).

Az országos érckutatások területeit bekapcsolták és tájolták az Egységes Országos Vetületi Rendszerbe (EOVR). Ezen munkák a Gi-B1 és a HP-65-re írt geodéziai programok segítségével, ott helyben – fák kivágása nélkül –, kb. 2 óra alatt voltak elvégezhetőek. Az 500 megfigyelési pontból álló mozgásmérési hálózatuk légi fotogrammetria alkalmazásával, a közetmechanikai ismeretek megszerzésén túl, a fakivágások minimalizálását szintén szolgálta.

Munkáikról, tapasztalataikról hazai egyetemünk mérnök továbbképzéseim – Miskolc, BME, Pécsi Pollack – és nemzetközi szakmai szervezetek konferenciáin – BKE Bányamérői tapasztalatcseréi, Műszerügyi Bizottság ülései, F.I.G. (Nemzetközi Geodéziai Szövetség) 6E munkabizottság, Giró Tagozat, I.S.M. (Nemzetközi Bányamérési Szövetség) Műszerügyi Bizottság tagjaként számolt be. Tanulmányokat írt az Erdészeti és Faipari Egyetem Tudományos Közleményeibe és a F.I.G. 6E „Giróteodolitok és alkalmazásuk” c. füzetébe. (Aachen).

Munkája elismeréseként kapott erkölcsi-szakmai (MÉV, miniszteri, kormány) kitüntetéseket, összesen 16 db-ot. Örült ezeknek. Külön örült annak, amit dr. Tárczy-Hornoch Antal akadémikus professzor írt számára: „Hálásan köszönöm, hogy 75. születésnapom alkalmával kiadott igen szép emlékfüzetbe voltál olyan kedves egy tanulmányt írni. – Büszke vagyok arra, hogy munkatársam voltál.”

1992. augusztus 7-én vonult nyugállományba. Azóta több ideje jutott az olvasásra, kedvenc sportjára, az asztalitenisz úzésére 2004-ig, egészségi állapota további romlásáig.

Kárpáti Jenő

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1931. szeptember 11-én született Tarnaszentmárián. Elemi iskoláit ott végezte. 1951-ben, Egerben érettségizett a Dobó István Gimnáziumban.

Az egyetem elvégzése után a Komlói Szénbányászati Tröszt III. Bányauzemében kezdett el dolgozni 1956-ban. 1957 és 1967 között, mint szellőztetési vezető. A Komlói és a Pécsi Szénbányászati Trösztök összehívása után 1967-ben Zobák Bányauzembe helyezték, ahol mint szén- és gázkitörés elhárítási és szellőztetési vezetőként kezdett dolgozni.

Később biztonsági mérnök, majd főbányamester beosztásba került. 1986-ban aknavezető helyettes és felelős műszaki vezető helyettesként ment nyugdíjba.

Kiss Dezső

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1932. december 22-én született Csögle községben (Veszprém megye).

Elemi iskoláit szülőfalujában végezte. Középiskolai tanulmányait Sopronban, majd Pápán a volt bencés, ma Türr István Gimnáziumban végezte. 1951-ben érettségizett. Ugyanez év őszén kezdte meg egyetemi tanulmányait Miskolcon, a Nehézipari Műszaki

Egyetem Bányamérnöki Karán. A III-V. évfolyam akkor még

Sopronban volt, így a bányamérnöki oklevelét ott szerezte meg 1956 áprilisában.

1956 júniusától lett első és egyetlen munkahelyén, a Borsodi Szénbányászati Trösztnél munkavállaló. Kezdetben Kurityán, Baross-akna és Perces Bányatelep volt a munkahelye.

1958 szeptemberében a diósgyőri Mártabánya főmérnökévé nevezték ki. 1960 májusában a Borsodi Szénbányászati Tröszt bányaművelési osztályán területi főmérnök lett. Ebben a beosztásban – később osztályvezető-helyettesként – 16 évig dolgozott.

1976-ban vállalati üzemgazdasági főmérnöknek nevezték ki. 1982. január 1-jétől lett általános igazgató, majd ugyanez év szeptemberétől a tröszt vezérigazgatójává választották. Ebben a beosztásban dolgozott nyugdíjazásáig, 1990. december 31-ig.

Aktív tevékenysége során mindig olyan közegben dolgozhatott, ahol beosztottként, vezetőként a kollégáitól a szakmán túl emberséget is tanulhatott.

Éveken át volt elnöke az OMBKE borsodi csoportjának. 1959 óta – jelenleg is – tagja az egyesületnek. Két éven át a Szénbánya Vállalatok igazgatósági tanácsának is elnöke volt.

Közéleti tevékenysége általában népképviselési jellegű volt. Négy éven át tagja volt a Borsod Megyei Tanács Végrehajtó Bizottságának, ezt megelőzően a Hazafias Népfrent Országos Tanácsának lett a tagja. Ugyancsak négy éven keresztül országgyűlési képviselő volt. Éveken át a Budapest Bank Felügyelő Bizottságának is a tagja volt.

Szakmai tevékenységét mind erkölcsileg, mind szakmailag elismerték. Többek között a *Szolgálati Érdemérem* mindhárom fokozatát, a *Munkaérdemrend* ezüst, arany fokozatát, a *Miskolci Egyetem Signum Aureum Universitas kitüntetését* is megkapta.

A Miskolci Egyetem Bányaművelési Tanszékével, szeretett professzorával, dr. Zámbo Jánossal és utódjával, dr. Kovács Ferencsel is jó kapcsolatot ápolt.

1957-ben házasodott meg, felesége mérlegképes könyvelőként tanintézményekben könyvelői állást töltött be. 1960-ban fiúgyermekük született, gépészmérnök lett. Egy leányunkájuk van.

Kovács József

aranyokleveles bányaművelőmérnök
1932. augusztus 4-én született Tokodon.

Az egyetem elvégzése után Komlóra került. 1956. május 1-től a Komlói 7. sz. Kőbánya Vállalatnál kezdett el dolgozni, mint beruházási ügyintéző. A munkával, beosztással nem volt megelégedve. Áthelyezését kérte a Komlói Szénbányászati Trösztökhöz.

Áthelyezése után 1956. augusztus 16-tól Komló III-as Bányauzemben, az üzemek összevonása után 1964-től 1986. október 10-ig, nyugdíjazásáig Komló Kossuth Bányauzemben dolgozott. I. aknász, körletvezető, bányamester, főmérnök helyettes, nagyüzemi robbantásvezető beosztásokat töltött be.

Nyugdíjba vonulása után mérnöki munkát nem végzett.

A társadalmi és gazdasági munkája elismerésül több alkalommal oklevelet és kitüntetést kapott (*Kiváló munkáért miniszteri kitüntetés, Kiváló újtót, Kiváló dolgozó, Bányászati Szolgálati érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozatait*).

Labudek Dénes

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1932. 12. 19-én Pécsen született.

Oklevelének megszerzése után 1956. május 2-től 1956. október 12-ig a BM Komárom megyei főosztályán dolgozott, mint előadó.

1956 októberében a Tatabányai Szénbányászati Tröszt XV/b aknáján üzemmérnökként helyezkedett el.

1958 szeptemberében az Oroszlányi Szénbányák Vállalathoz került, ahol 1987. szeptember 30-i nyugdíjazásáig különböző beosztásokban dolgozott.

A XIX. aknán üzemmérnök, majd mérnökségvezető volt, a Fejlesztési Bányauzemben üzemmérnökként, a XX. Aknán üzemmérnökként tevékenykedett. A III. aknán üzemmérnöki és szakvezető bányamesteri feladatokat látott el. A XXIII. aknán üzemmérnöki és frontmesteri, a Déli Bányauzemben robbantásvezetői beosztásban végezte munkáját.

Podhorányi László

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1930. 04. 09-én Diósgyőrben született.

A középiskolát Miskolcon fejezte be 1948-ban.

3 évi aknai munkaviszony (szén expeditőr) után, a Borsod megyei Márta-bánya vezetőségének javaslatával az 1951/52-es tanévtől felvették a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Az 1953/54-es tanévtől Sopronban folytatta bányamérnöki tanulmányait, így 1956-ban ott vehette át diplomáját.

1956. május 1-től a Borsodi Szénbányák Ormosi Bányauzeménél 3 évig üzemmérnökként dolgozott.

1959-től a Vállalat Központi Bányamentő Állomásának vezetésére, 420 fős mentőcsapatának parancsnoki teendőinek ellátására kapott megbízást.

1971-től az Országos Érc- és Ásványbányák Hegyaljai Művei és a Rudabányai Vasérc Mű illetékességi területére is kiterjedt megbízatása. 1973-ban Országos Légzésvédő Állomás hiányában más vállalatok felmerülő, légzésvédelmi-körű igényeit is el kellett látnia.

1974-től, az Ózvidéki Szénbányákkal történt egyesülés idejétől, munkaköri státusza a Borsodi Szénbányák Vállalat biztonságtechnikai osztályához került. 1981-től a Vállalat Ózvidéki bányaterületének másik, Farkaslyuki Központi Mentőállomása és a hozzátartozó 150 fős mentőcsapat irányítása is a feladata lett.

Szakmai továbbképzését a SZOT Felsőfokú Munkavédelmi Tanfolyama, 3 éves szakmérnöki tagozatának elvégzése jelentette, 1964 és 1967 között.

1977-től a Vállalat Továbbképző Központjában tanfolyami előadónak is közreműködött.

Az MTA Osztályközi Tudományos Albizottsági munkájában tagként vett részt, 1989-ben történt nyugdíjazásáig.

Munkáját a következő kitüntetésekkel ismerték el: *Bányászati Kiváló Dolgozója* (1964, 1966, 1975, 1976), *Bányász Szolgálati Érdemérem* 3 fokozata (1966, 1981, 1986), *Polgár Védelem Parancsnokság Oklevél* (1985), Minisztertanács által kiadott *Kiváló Bányász* (1986), *Bányamentő Szolgálati Érdemérem* (1987, 1989). 1962 óta az OMBKE tagja, 40, ill. 50 éves tagságáért *Sóltz Vilmos-emlékéremmel* tüntették ki (2002, 2012), aranyoklevél (2006).

Sallay Árpád

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1932. január 19-én született Pécsen, ahol elemi és középiskoláit végezte. 1956-ban bányaművelő diplomát szerzett Sopronban. Már az abszolúciót követően az uránbányászatot jelölték ki munkahelyéül. 1956. május 2-án az I. számú bányauzemben kezdte gyakorlati munkáját, ahol egyedüli magyar bányamérnök volt, így csak tudására és rátermettségére támaszkodhatott.

1959-ben a vállalat központjába helyezték a termelési osztályra. 1962-ben a II. számú bányauzem főmérnöke, majd a II. és III. számú összevont üzem üzemvezetője lett. Ő alkalmazta a közhorgonyozást először a vállalatnál. 1965-ben területi főmérnök, majd 1969-től 1990-ig, nyugdíjazásáig a beruházási és tervezési főosztály vezetője. 1981 és 1983 között a Nehézipari Műszaki Egyetemen a mérnöktovábbképzés egyik előadója. 1985 és 1988 között műszaki ellenőrzést végzett a Mongóliában épülő Wolframháza és Dúsítóműnél. 1984-ben „Ipari öltözőben épített öltözőszekrények” című szabadalmi bejegyzést kapott Zámbo Józseffel közösen.

Mint nyugdíjas 1991-től a MÉV műszaki-gazdasági tanácsadója, majd 1993-tól ugyanezen megbízással dolgozott a felszámolás alatt álló szénbányáknál. Még ugyanebben az évben megalakította Szirtes Béla kollégájával a Kútforrás Kft.-t, melynek egyik ügyvezetője volt.

Az OMBKE Mecsekaljai csoportjának 1965 és 1985 között titkára volt. A 2001-ben létrehozott Pécsi Bányásztörténeti Alapítvány kurátora, majd 2010-től elnöke. Szakirodalmi tevékenységét részben a Bányászati Lapokban, de főként a Pécsi Szemleiben fejtette ki. Megjelent cikkeinek, tanulmányainak száma 25, a Pécsi Lexikonban 30 szócikket írt.

Munkájáért 15 *miniszeri kitüntetést* kapott. *METESZ díjas*, OMBKE munkájáért háromszor kapott z. *Zorkóczy Samu-émlékérmét*, 2009-ben *Pécs Pro Communitate kitüntetést* kapott, 2010-ben *Mikoviny Sámuel-émlékérmét* vehetett át Selmechánán. 2012-től *Tüke-díjas*.

Simon Norbert

aranyokleveles olajmérnök

1933. január 27-én született Miskolcon. 1951-ben a helyi Földes Ferenc Gimnáziumban kiváló eredménnyel érettségizett, majd a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára nyert felvételt. 1956 áprilisában olajmérnöki oklevelet szerzett és 1956 májusától az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt Alföldi Kőolajfűrészi Üzeménél kezdett dolgozni.

Első éveiben főképp a Dunától keletre fekvő területeken zajló, intenzív olaj- és földgázutakutatásokban vett részt, melynek állomásai Tóalmás, Cinkota, Battonya és Orosháza volt. 1961-ben csatlakozott a Bányaműszaki Felügyelőség szolnoki egységéhez, egy évvel később pedig már Budapesten végezte munkáját, mint főmérnök. 1970-ben áthelyezték az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőséghez, majd 1977 szeptemberétől ki nevezték a Szolnoki Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség vezetőjének.

Mint a felügyelőség első embere felügyelte a kőolaj- és földgázutakutatásait és termelését, ellátta és irányította a bányahatóság engedélyezési feladatait. Jelentős szerepet vállalt a 60-as, 70-es években bekövetkezett kőolaj- és földgázkitörések, üzemzavarok kivizsgálásában. Az irányítása alatt végzett vizsgá-

latok alapján számos megelőző jellegű intézkedést vezettek be hasonló kitérések elkerülésére és a biztonságos, hatékony munkavégzés szavatolása érdekében. A nemzetközi kitérésvédelmi koordinációs centrum magyar delegáltjaként közel 20 évig tevékenykedett.

Már a 60-as évektől, mint az Állami Vizsgabizottság elnöke részt vett a hazai szakmunkásképzésben, illetve időszakosan a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen biztonságtechnikai és kitérésvédelmi kérdésekről tartott előadást.

Számos állami- és kormánykitüntetés mellett nyugdíjazásakor, életműve elismeréseként megkapta a *Magyar Olajiparért kitüntetés* arany fokozatát az aranygyűrűvel, valamint a *Közvéleményért Érdemrend Tiszti Keresztjét*.

Simon Sándor

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1933. 03. 07-én Nagykátán született.

Egyetemi tanulmányait 1951-ben Miskolcon, a Bányamérnöki Karon kezdte, majd Sopronban fejezte be.

Első munkahelye az Ózdvídeki Szénbányászati Tröszt Egercsehi Bányauzeme volt beosztott mérnöként. A szarvaskői bányánál 1958. december 1-től 1963. október 31-ig dolgozott aknavezetőként. Munkáját vízbetörés, kőzetomlás és bányatűz is nehezítette, emellett a kevés bányatapszatelatú dolgozók betanítását is nagy figyelemmel végezte.

1963. november 1-től a Tröszt igazgatóságán, Putnokon egy évig a munka- és bérügyi osztályvezetőt helyettesítette, majd az üzemgazdasági és üzemszervezési osztályt vezette. Szakmai képzettségét növelte az ebben az időben megszerzett bányaiipari gazdasági mérnöki oklevéllel.

1972. december 1-től 1977. október 14-ig Egercsehiben főmérnöként irányította a kétaknás bányauzemet. Fontos feladatot jelentett Egercsehiben a termelés koncentrációja, Borsodnádasdon pedig a bánya visszafeljesztése, majd bezárása.

Az Egercsehi Bányauzem 1977-ben egységgé vált és a Farkaslyuki Bányauzemhez csatolták. Munkaköre megszűnt, 21 és fél év után hagyta el a szénbányászatot.

A Bányászati Aknamélyítő Vállalat Recski Körzetének volt vezetője 1977. október 15-től, és irányítója a recski mélyszinti ércbánya kivitelezési munkáinak. Halálos baleset nem történt három év alatt. Jelentős esemény volt a tengerszint alatti 700 méterre lévő gerincvázat és a II. függőleges akna összekapcsolása.

1980. október 1-től az Országos Érc- és Ásványbányák Kutató és Termelő Művénél dolgozott Egerben. Területi főmérnöként a rudabányai és az úrkúti fűrőüzemek munkáját irányította. 1984. április 1-től Recskén a Rézérc Mű főmérnökeként a gyöngyösorosi bányabezárást kellett előkészítenie. 1988-ban döntés született a recski mélyszinti bánya tartós szüneteltetésére vonatkozóan. A körülményekhez igazodva és betegsége miatt került nyugdíjba 1988 végén.

Nyugdíjasként 1995 és 1999 között kavics- és homokbánya felelős műszaki vezetőjeként dolgozott. 2001 és 2003 között egy kft. keretében „tájsebek” rekvitívációjával foglalkozott.

Tagja volt a Miskolci Egyetem Bányamérnök-képzésért Alapítvány kuratóriumának 17 évig. Alapító tagja volt a Magyar Mérnöki Kamara Heves megyei Szervezetének.

Alapító tagja, szervezője (2006), majd elnöke az Egercsehi Bányász Baráti Kör Egyesületnek. Részesese volt az egyetemi évfolyamuk története szerkesztésének és 2007. évi kiadásának. Lektora és felelős kiadója az Egercsehi bányásztkönyv c. kiadványnak (2012). Számos elismerést kapott aktív és nyugdíjas éve során is.

Szonntag József

aranyokleveles bányaművelőmérnök
1933-ban született többgenerációs bányász családban Pécs-bányatelepen. Őseit 1860 körül telepítették ide. Nagyapja a Pécs-bányatelepi Schroll aknán volt aknavájár. Apja kádármeister lett. Elemi és polgári iskoláit Pécsen végezte.

1947-ben már apja mellett inaszkodott, 1948-tól a Bányászati Aknamélyítő Vállalatnál volt takarító, löveztető, csillész, majd 1950-től ifjúsági brigádvezető-csapatvezető vájár. Brigádjával először értek el több mint 100 m/hó feletti vágathajtási teljesítményt.

1952-ben Esztergomban vállalati ösztöndíjjal végezte az ún. egyetemi előkészítőt, majd még ez évben megkezdte egyetemi tanulmányait a Bányamérnöki Karon. 1956-ban védte meg diplomáját „jó” eredménnyel.

1956-1961 A Komlói Bányászati Aknamélyítő Vállalatnál üzemmérnök (1956), üzemrészleg-vezető (1957), főmérnök (1958-1961) volt. 1959-ben Hazai Ipari Termelői (HIT) árszakértői vizsgát tett, és részt vett a hazai bányászati árképzések kioldozásában.

1961-1962 Pécs-bányauzemben üzemmérnök, technológus.

1962-1968 Mecseki Szénbányászati Tröszt beruházási osztály (csoportvezető, általános osztályvezető-helyettes). Mellette aktív bányamentő, rajparancsnok volt 1977-ig.

1968-1972 Vásas-bányauzemben műszaki csoportvezető, főmérnök-helyettes volt.

1973-1981 A Mecseki Szénbányák igazgatóságán vállalati műszaki fejlesztő, kutatásfejlesztés (K+F) vezető volt.

1977-ben A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen mérnök-közgazdász diplomáját „jó” eredménnyel védte meg. 1977-1985 között munka mellett oktatott a Pécsi Politikai Főiskolán népgazdasági és vállalati tervezés tantárgyakat.

1982-1988 A Mecseki Szénbányák Igazgatóságán beruházás-bányalétesítési osztályvezető volt. 1988. augusztus 1-én több mint 40 évi folyamatos munkaviszony után rokkantnyugdíjba került.

1990-ben nyugdíjasként a Dunavarsányi MGTSZ-ben a gatterüzem vezetője volt.

1994-ben a törökországi Yeni-Celtek bányauzemben 3 hónapot szakértőként dolgozott.

Sokrétű és szerteágazó munkásságáért a következő kitüntetéseket kapta: *Élmunkás jelvény* (1951), *Kiváló dolgozó oklevél* (1959, 1967, 1972), *Kiváló dolgozó jelvény* (1968, 1972), *Bányász szolgálati érdemérem* bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozata, *Kiváló újító* bronz, ezüst és arany fokozata, *Kiváló munkáért* oklevél (1986), „*Egy napot Pécsért*” arany plakett (1970), *Kiváló oktatási munkáért* miniszteri kitüntetés (1985).

Az OMBKE-nek 1952-től tagja, kitüntetései: *Sóltz Vilmos-emlékérem* 40 éves és 50 éves tagságért.

Szűcs Imre

aranyokleveles bányaművelőmérnök
1931. július 7-én született Tolcsván. Elemi iskoláit Tolcsván, a gimnáziumot a Sátorlajújhelyi Piarista Gimnáziumban végezte. Bányamérnöki oklevelét 1956-ban a soproni Egyetemen szerezte.

Szakmai pályafutását Révfülöpnön a Balatonvidéki Ásványbánya Vállalatnál kezdte. Először főtechnológus és biztonsági mérnök, majd 1961 és 1963 között a kisörsi bánya és előkészítőüzem vezetője volt.

Közgazdasági ismeretei bővítése végett 1961 és 1963 között elvégezte az egyetem gazdasági mérnöki szakát, bányaiipari gazdasági mérnöki képesítést szerzett.

Az Országos Érc- és Ásványbányászati Vállalat (OÉÁV) 1964. évi megalakulásával annak budapesti központjába helyezték. A vállalat műszaki és üzemszervezési osztályán műszaki szervezési és fejlesztési feladatokkal foglalkozott. 1972-ben át helyezték a termelési és értékesítési osztályra, ahol a Vasérc, a Hegyaljai és a Mátrai Művek területi főmérnöki feladataival bízták meg. E feladatok mellett, mint a vállalat biztonsági főmérnöke végezte annak biztonsági feladatait is. 1982-től a vállalat termelési és értékesítési osztályának vezetője, majd 1988-tól nyugdíjazásáig termelési főmérnöke volt.

Szakmai tevékenységét számos *Kiváló Dolgozó*, három alkalommal miniszteri – a *Bányászat Kiváló Dolgozója* – kitüntetéssel és a *Munkaérdemrend* bronz fokozatával ismerték el.

1953 óta tagja az OMBKE-nek, 1958-ban részt vett az ásványbányászat első helyi csoportjának megszervezésében, és 1958-tól 1964-ig a csoport titkára volt. 1981-től a Bányászati Szakosztály titkáráként, majd 1990-től 2000-ig a szakosztály al-elnökéként tevékenykedett. 1972 és 1976 között az OMBKE Nemzetközi Kapcsolatok Bizottságának vezetőjeként kiemelkedő érdemeket szerzett a lengyel, a csehszlovák, a bolgár, a német bányászati egyesületekkel történő közvetlen kapcsolatok kialakításában. A lengyel bányászati egyesület (SITG) 1990-ben tiszteleti tagsággal és Érdemes Bányász címmel tüntette ki.

Önzetlen szakmai, közéleti tevékenységét az OMBKE *Péché Antal, Centenárium, Szent Borbála- és Sóltz Vilmos-emlékéremmel* ismerte el. Az OMBKE közgyűlése 1997-ben az egyesület tiszteleti tagjává választotta.

Záhorszky László

aranyokleveles bányaművelőmérnök

Borsod községben született 1931. november 17-én. Az elemi iskolákat Edeleny községben végezte el.

Az edelenyi bányánál volt villany-szerelő tanuló, majd 1949-ben segédvizsgát szerzett. A bányauzem vezetői javaslatára Győrött szakérettségi tanfolyamon vett részt és 1951-ben sikeres vizsgát tett, majd ezen évben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre vették fel. A Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán 1956-ban, mint bányaművelőmérnök oklevelet szerzett. A bányaiipari gazdasági mérnök oklevelét 1965-ben sikerült megszereznie.

Édesapja bányánál dolgozott mint fizikai munkás, majd raktáros, és végül személyzeti vezető, 1954-ben halt meg. Édesanyja több évig háztartásban, majd mint özvegy az edelenyi tsz-ben dolgozott haláláig. Két testvére van, az öccse is bányánál dolgozott mint lakatos, majd mint nyugdíjas, 2008-ban elhunyt. A fia is a szénbányánál dolgozott mint bányatechnikus és betegsége miatt korán nyugdíjba ment. A „kislánya” földtudományi mérnök oklevelet szerzett geográfus szakirányon, és az Aggteleki Nemzeti Park Jósfaói részlegénél dolgozik.

Mint bányamérnök 1956-ban kezdte el a pályafutását. Egy év után aknavezető lett Kondón, a Sajószentpéteri III. aknán, és végül Berentén. Mint aknavezető 15 évet dolgozott. A vállalati szervezetenél – Borsodi Szénbányák – 12 évet dolgozott osztályvezető-helyettesi és osztályvezetői beosztásban, majd az utolsó 6 évben mint bányauzemi igazgató dolgozott 1990-ig, azaz a nyugdíjig. A bányamérnöki munkája során sok kitüntetést kapott a felsőbb vezetőitől. 10 esetben *Kiváló dolgozó* címet, a *Szolgálati érdemérem* mindhárom fokozatát, szakcikkéért pedig pénzjutalmat és külföldi jutalomüdvözléseket.

Aranyoklevél jubileumi diplomában részesült

Bakacs Péter

okleveles bányaművelőmérnök
1943. 01. 25-én Budapesten született.

A budapesti Petőfi Gimnáziumban 1961-ben tett érettségi után felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1966-ban okleveles bányaművelőmérnökként végzett. Tanulmányai alatt aktívan részt vett az egyetemi diákéletben. Egyik alapítója volt a – később Kiváló Együttes címet is elnyert – Egyetemi Silány Kínpadnak.

Szakmai tevékenységét a Tátabányai Szénbányák X-es bányauzemében kezdte gyakorló mérnökként, majd szellőztetési felelősként. 1967-ben átkerült a vállalat újonnan megalakult Ásványelőkészítési és Vízelvezési Fővállalkozásához, ahol technológusként ásványelőkészítési és szennyvízelvezési technológiák kidolgozásával foglalkozott. Az itt végzett szakmai tevékenység elismeréseként 1968-ban „Kiváló Ifjú Mérnök” címmel tüntették ki. 1970-től a vállalat kereskedelmi főosztályán üzletkötőként működött közre az említett technológiák belföldi és külföldi értékesítésében. Az értékesítési munka mellett továbbra is részt vett a szakmai és műszaki fejlesztési feladatokban is. Ennek egyik eredménye első különdíja volt 1972-ben a „Szakdolgozatok Országos Pályázatán”.

1973-tól 1976-ig a víz- és szennyvízelvezési technológiák csehszlovákiai értékesítése volt a feladata vállalati képviselőként a pozsonyi főkonzulátus kereskedelmi osztályán. 1977 és 1978 között kereskedelmi osztályvezető volt a Vepex Rt.-nél, melyet a Szénbányák növényi fehérjekoncentrátum kivonására szolgáló szabadalmaztatott eljárás értékesítésére alapított.

1979-től kinevezték osztályvezetőnek a Szénbányák kereskedelem-fejlesztési osztályára, ahol kezdetben a vállalat szénen kívüli tevékenységéhez tartozó technológiák fejlesztését és értékesítését koordinálta. 1981-től a németországi alagútépítési és speciális mélyépítési vállalkozások előkészítését és lebonyolítását fogta össze és irányította. Munkáját 1980-ban és 1985-ben „Kiváló Dolgozó” kitüntetéssel ismerték el. 1986-ban megkapta a „Bányász Szolgálati Érdemérem” bronz fokozatát.

1986-ban kinevezték a Szénbányák akkor megalapított németországi leányvállalata, a Fels- und Tunnelbau Tata GmbH cégvezetőjének, ahol az általános cégvezetői feladatok mellett a vállalkozásokkal összefüggő műszaki előkészítési, engedélyezési és gazdasági feladatok összefogása képezte főbb feladatait. A leányvállalaton keresztül a Szénbányák jelentős németországi alagútépítési projektek kivitelezésében vehetett részt. A leányvállalat 1991-es privatizációja után a cégvezetői tevékenység felajánlott folytatása helyett több magyar kollégával megalapították a magyar tulajdonban lévő, német bejegyzésű céget, a DH-Bau GmbH-t, melynek kezdetől cégvezetője volt. A cég fő tevékenységét a Németországban – elsősorban az építő- és szerelőiparban – vállalkozó magyar cégek részére nyújtott tanácsadás és különféle szolgáltatások képezték. A szolgáltatások és ezzel az általa irányított és részben végzett tevékenységek magukban foglalták – többek között – az üzleti kapcsolatok létrehozását, a szükséges engedélyek beszerzését, valamint az adott cég németországi vállalkozásainak és telephelyének működtetéséhez szükséges valamennyi adminisztratív feladat elvégzését. A németországi 65 éves nyugdíjkorhatár elérésekor 2008-ban nyugdíjba vonult, és ezzel egyidejűleg – 17 évi, alapvetően eredményes működés után – a cég megszűnt.

Mivel a DH-Bau néhány üzletfele kifejezetten folytatni kívánta a korábbi szolgáltatások igénybevételét, ezért nyugdí-

jasként jelenleg is folytatja a korábban is végzett tanácsadási és szolgáltatási tevékenységet a Németországban (és Ausztriában) vállalkozó cégek részére.

Borsodi Károly

okleveles bányagépészmérnök

1943. október 4-én született Miskolcon, általános és középiskolai tanulmányait is itt végezte. 1961-ben érettségizett a Bláthy Ottó Villamosenergia-ipari Technikumban. Még ebben az évben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1966-ban bányagépészmérnöki oklevelet szerzett, majd 1977-ig az egyetem Elektrotechnikai Tanszékén óraadó volt. Ezt követően a Borsodi Szénbányáknál kezdett dolgozni.

Kiemelkedően érdekes feladata volt a vizes sóoldatok villamos vezetőképeségének vizsgálata, a sókoncentráció-vezetőképeség összefüggés kísérleti meghatározása, mérőműszer elkészítése, gyakorlati kipróbálása. 1968-ban ez volt a témája a Nemzetközi Tudományos Diákkonferencián megtartott előadásának.

Bükkaljai Bányauzem, Berente aknán (1968-1971) mint főművezető folytatta mérnöki tevékenységét.

Részt vett az FMKT (Fiatal Műszakiak és Közgazdászok Tanácsa) mozgalomban, irányításával és alkotó közreműködésével készült „A csillejavítás korszerűsítése” című szakdolgozat, amely elnyerte a nehézipari miniszter különdíját.

A következő munkahelye a Borsodi Szénbányák gépészeti osztályán (1971-1975) volt gépészeti előadó, területi főmérnök beosztásban.

Feladata a vállalat függőleges-aknai szállítóberendezésinek üzemviteli és a hatóság által előírt biztonsági ellenőrzése, továbbá szakmai tanfolyamok tartása, valamint műanyagok bányászati elterjesztése, különös tekintettel a BONAMID márkanevűre. Ennek a témának köszönhetően került kapcsolatba az Egyetem Gépelemek Tanszékével, majd az 1975-ben rendezett Gépipari Tudományos Konferencián tartott egy előadást. Továbbra is résztvevője volt az FMKT mozgalomnak, két éven keresztül annak vállalati titkára volt.

Rövid időre a Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség (1975) bányaműszaki felügyelője volt, ahonnan a Borsodi Szénbányák gépészeti osztályán (1976-1983) területi főmérnök lett.

Kialakította a vállalat 13 függőleges aknai szállítóberendezésének egységes ellenőrzési rendszerét, a kapcsolódó műszaki megoldásokat és a dokumentálást. Kidolgozták a dobos szállítógépek dongái fáról BONAMID-ra való cserélésének technológiáját. Ezzel kapcsolatban vizsgálatokat, méréseket végzett. Erről a mérésorozatról és annak eredményéről előadást tartott a Magyar Tudományos Akadémia kötélzállítással foglalkozó konferenciáján.

1983-92 közt a Borsodi Szénbányák anyaggyártási osztály osztályvezetője lett.

Feladata a vállalat tevékenységéhez szükséges anyagok, fogyóeszközök biztosítása. Készletgazdálkodás, a raktárak szakmai felügyelete.

A Borsodi Szénbányák felszámolása után egy kereskedelmi kft.-nek volt ügyvezetője, ahonnan 2004. március 31-én nyugdíjba ment. Nyugdíjasként nem dolgozik, elkészítette néhány, az Agrícola könyvben szereplő bányászati eszköz makettjét.

Továbbképzés: okleveles bányaiipari gazdasági mérnök Miskolc, 1980.

Kitüntetések: „Kiváló Ifjú Mérnök” öt alkalommal, „Kiváló Dolgozó” négy alkalommal, Magyar Népköztársaság Ipari Minisztere által adományozott „Kiváló Újító” bronz fokozata,

„Bányász Szolgálati Érdemérem” mindhárom fokozata, OMBKE egyesületi tagságért „Sóltz Vilmos-émlékérem” (2009).

Bőr Ferenc

okleveles bányaművelőmérnök

Jobbágyfalván született 1943. július 18-án. Kalandos gyerekkora volt, az általános iskolát Bükkszéken kezdte és Komlón fejezte be, ahol a bányászattal való ismerkedése is elkezdődött. Ezután útja a hódmezővásárhelyi gimnáziumba vezetett, ott érettségizett 1961-ben. 1966-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, bányaművelési szakon szerzett diplomát. 1967-ben nősült, két gyermeke született.

Üzemszervezési témájú diplomaterve anyaggyűjtésének javát Kincsesbányán, a Fejér Megyei Bauxitbányák műszaki osztályán végezte, és ennek során megismerhette a vállalat működését. Ez jól jött a munkába álláskor, mert a kezdő mérnökök a fél-éves gyakorlóidő egyik felét üzemnél, a másikat valamelyik műszaki osztályon töltötték, hogy megismerjék a legszükségesebbeket. 1967 januárjában az újonnan alakult műszaki fejlesztési osztályon kapott beosztást, ahol diplomatervének vállalati konzulense lett a helyettes vezető. Kísérleteket végeztek különféle segédanyagok, biztosítószerkezetek és technológiák adaptálására. A legnagyobb energiát az 1969 első hét hónapjában a Westfalia Lünen cég kezdeményezésére, és áldozatvállalásával, a Magyar Alumíniumipari Tröszt megbízása alapján az Iszka II. bányában végzett, komplex gépesítésű frontfejtési kísérlet emésztette fel, aminek célja fejtésbe vonni a tervezett Rákhegy II. és Bitó II. bányamezők legkedvezőbb fejtési technológiájának megtalálása volt, de sikere segíthette volna a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat hasonló erőfeszítéseit is. A bauxit fizikai tulajdonságai azonban kifogtak nem csak a vállalat szakemberein, de a gyártó főkonstrukción is, aki számos alkalommal a helyszínen igyekezett a legjobb megoldást elővarázsolni. Számukra így egyetlen járható útként a már eddig is alkalmazott szintomlasztásos kamrafejtés technológiájának továbbfejlesztése maradt.

Mivel a termelésirányításban is szerette volna magát kipróbálni, 1975-ben a Balinkai Szénbányák gazdaságilag sikeres ezüst korában bányamester lett, egyben a főmérnök termelési helyettese is. A balinkai években változó beosztásokban dolgozott. Műszaki csoportvezetőként a mérnökség, a bányaszellőztetés és a bányamentő állomás tartozott az irányítása alá 1988-tól, ekkor a gázvesztély miatt a bánya nyomó szellőztetését átalították a biztonságosabb szívó szellőztetésre. 1994-ben, a Balinkai Bányászati és a Bakonyi Erőmű integrációját követően a bányaművelési osztály vezetőjeként termeléssel és tervezéssel kapcsolatos feladatokat látott el, aztán a főmérnök helyettese lett. A korhatárt elérve ment nyugdíjba.

A munka mellett hagyományörzéssel is foglalkozott, nemzetközi kapcsolatokat építve és tanulmányutat szervezve. A rendszerváltozás idején az új szakszervezetek megalakítását segítette. A civil életben a természet közelségét kereste, elfoglaltságai is erre irányultak, és kutyaszeretete is ebből fakad. Egy időben tenyésztette is őket.

Cserhádi József

okleveles bányaművelőmérnök

1933. 07. 27-én Mízserfán született.

Iskolái: 8 általános, Mízserfa, 2 év szakmunkásképző (géplakatos) Salgótarján, 1 év gépipari technikum, Salgótarján, 4 év bányaiipari technikum, Tatabánya, 8 év Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc.

Munkahelyei: 1957-1969: Nógrádi Szénbányászati Tröszt, Salgótarján, 1969-1971: Országos Érc-és Ásványbányák, Egri Kutató és Termelő Művek, 1971-1979: Mátravidéki Kőbánya Vállalat, Recsk, 1979-1991: Kőbánya Vállalatok Budapesti Képviselőlete.

Nyugdíjba vonulása után: 1991-2001: Zsámbéki Mezőgazdasági Szövetkezet, dolomit bányája, Zsámbék.

Mivel a bányászati iparágban szerzte az elméleti ismereteket és okleveleit, pályája a bányászati tevékenységet folytató vállalatokhoz kötődött, végigjárva a szén-, érc- és kőbányászatot. Ezek főbb vonalakban az alábbiak voltak:

- Közvetlen termelésirányítás aknászként, főaknászként, bányamesterként, üzemvezetőként és robbantásvezetőként, mely az ásványok feltárására, kitermelésére, bányai gépek telepítésére, létesítmények, berendezések építésére, az ezekhez kapcsolódó biztonságtechnikai követelmények megtartására terjedt ki.

- A vállalati irányításba bekapcsolódva volt beruházási és műszaki fejlesztési osztályvezető, műszaki kutatás vezető: Ennek keretében Líbiában egy mészkő építési adalékanyag előállítására alkalmas külszíni bánya beruházási és engedélyezési tervének elkészítését irányította 1981-ben, műszaki és gazdasági irodavezető a Kőbánya Vállalatok budapesti képviselőjén, a nyugdíjazását megelőző 5 évben, 1991. július 27-ig.

- Nyugdíjasként 1991 és 2001 között felelős műszaki vezető és robbantásvezetőként irányította a Zsámbéki Mezőgazdasági Szövetkezet dolomit bányáját, 1995-ig munkaszerződéssel, ezt követően pedig egyéni vállalkozóként 2001-ig megbízási szerződéssel.

- A fentiek keretében az alábbi tevékenységeket végezte: Külfejtéses bányák tervezése, beruházása, telepítése, létesítmények tervezése, telepítése, bányászati célú gépi berendezések telepítése, bányai kommunális épületek telepítése, bányatelkek tervezése, engedélyeztetése, bányaművelési műszaki üzemi tervek /MŰT/ készítése és engedélyeztetése, robbantási tevékenység végzéséhez szükséges engedélyezési eljárás bonyolítása, rekultivációs tervek készítése és engedélyeztetése, a bányászati tájrendezés irányítása, bányászati biztonságtechnikai előírások megtartásának ellenőrzése.

Az OMBKE-nak 1960 óta a tagja.

Munkássága során számos szakmai kitüntetésben részesült.

Csontos István

okleveles bányaművelőmérnök

1941. július 24-én Kiskőrösön született. Általános iskolát Kecelen, középiskolai tanulmányait a pécsi Cséti Ottó Bányaiipari Technikumban végezte. 1961-ben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1966-ban bányaművelőmérnök oklevelet kapott.

Végzése után 1977 augusztusáig a Mecseki Ércbányászati Vállalat III. sz. bányászati üzemében bányamérő mérnöként, majd a Mecseki Szénbányák Komlói Zobák aknáján főbányamérő megbízást látott el nyugdíjazásáig.

1996-ban a Magyar Bányászati Hivatal hites bányamérőnek fogadta el.

Szakmai elismerései: *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz fokozat (1976), *Bányász Szolgálati Érdemérem* ezüst fokozat (1987), *Üzemvezetői dicséret* (1988), *Bányaiipari dicséret* (1994).

Dr. Fodor Béla

okleveles bányageológusmérnök

Nagykőrösön, 1943. július 16-án született. Pécsi középiskolásként a barlangok érdekelték, ami a földtan felé terelte, és Miskolcra, a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára irányította, ahol 1966-ban bányageológusmérnökként diplomázott.

A városnak köszönhette élete párját is, felesége, Juhász Éva, kohóipari technikus és külkereskedő, ma már nyugdíjas.

1963-ban, a másodév utáni nyári gyakorlatot a Fejér Megyei Bauxitbányáknál töltötte, saját kérésére földalatti fizikai munkán. Ennek köszönhető, hogy 1966-tól 1975-ig a Fejér Megyei Bauxitbányáknál már a kezdetektől is otthonosan érezhette magát. Itt végzett munkája eredményeként hívták a Magyar Alumíniumipari Tröszt, majd jogutódja, a HUNGALU Rt. központjába, ahol 1975 és 1992 októbere között geológusi, iparági főgeológusi beosztásokat látott el. Közben 1983-ban a Nehézipari Műszaki Egyetemen megvédte doktori disszertációját. Bányák tervezésében, üzleti értékének meghatározásában, rekultivációs és kutatási tervek, illetve kutatási zárójelentések készítésében is részt vett. 1992-ben a Központi Földtani Hivatalnál főtanácsos lett, a Magyar Geológiai Szolgálatnál annak 1993. évi megalakulásától a 2003. októberi nyugdíjba vonulásáig az ásványvagyon nyilvántartási osztály vezetője volt. Ez idő szerint több mint 120 egyéni és társszerzői publikációja jelent meg zömmel magyar és angol nyelven és több, mint száz szakmai előadást tartott.

1966-tól tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek, a Magyarhoni Földtani Társulatnak, 1990-től 2016-ig pedig a Mérnöki Kamara Szilárdásványbányászati Tagozatának. Földtani szakértői jogosultsággal ma is rendelkezik.

1994 és 2002 között az USA Bányászati Hivatalával, majd Geológiai Szolgálatával közösen létrehozott négy projekt kutatásvezetője volt Amerikában és Magyarországon. 1994-től az ENSZ Európai Gazdasági Bizottsága Fenntartható Energia Komitéjának és Ásványi Nyersanyag Klasszifikációs Munkacsoportjának a tagja. 2004-től a Bataapáti felszín alatti kis- és közepes aktivitású radioaktív hulladékártó projektrel kapcsolatos több jelentést, illetve tervet bírált.

A szakmától a nyugdíjas éveken sem szakadt el, 2004-től egyéni vállalkozóként dolgozva több külfeljárás felelős műszaki vezetője, illetve vezetőhelyettese. 2005-től az Eötvös Loránd Tudományegyetem Alkalmazott és Környezetföldtani Tanszékén tanít, ásványvagyon-gazdálkodást és értékelést, bányagazdaságtant, valamint bányajogot. 2014-ben kapta meg címzetes egyetemi docensi kinevezését. 2008-tól 2015-ig a Pólus Kincs Nyrt., majd Hun Mining Nyrt. földtani-bányászati szakértője, majd az igazgatótanács tagja, illetve elnöke volt.

Magyarországon kívül Vietnámban vett részt bauxitkutatásban. 2011-ben kollégáival együtt látogatást tett Kínában, a Recsken és Rudabányán tervezett vegyesvállalat ügyében.

Ma már az összegzésen is gondolkodik, kötelességének érzi tudása és gyakorlati tapasztalatai átadását a jövő nemzedékének. Hazánk ásványkincsekben nem szegény ország, lehetőségeinek kihasználására szükség van, ennek leghatékonyabb módját kell megtalálnunk mindnyájunk érdekében. Ezen dolgozik.

Dr. Gagy Pálffy András

okleveles bányaművelőmérnök

1943. március 27-én Temesváron született. 1961-ben a budapesti Széchenyi István Gimnáziumban kitüntetéssel érettségizett. 1960-ban a Nemzetközi Matematikai Diákolimpián tagja volt a magyar csapatnak. 1965-ben az Országos Tudományos Diákköri Konferencián matematikából I. díjat kapott. Bányaművelő-mérnöki oklevelét 1966-ban szerezte a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán. Egyetemi doktori disszertációját 1969-ben védte meg a Nehézipari Műszaki Egyetemen érc-előkészítés témában.

1966 és 1969 között a Gyöngyösorszi Ércbányáknál üzem-mérnök, üzemvezető-helyettes. 1969 és 1979 között az Országos Érc- és Ásványbányáknál, mint területi főmérnök a recski ércelőfordulás kutatásával, a nagyberuházás tervezésével és előkészítésével foglalkozott.

1979-től 1986-ig a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet fejlesztési és tervezési igazgatója, majd műszaki vezérigazgató-helyettese. Fő szakmai területe a hazai bányászat fejlesztési stratégiáinak kidolgozása, a nagyberuházások terveinek koordinálása. 1986 és 1988 között a Nehézipari Minisztérium főmunkatársa.

1988-tól 1990-ig a Recski Rézérc Művek fejlesztési igazgatóhelyettese, 1990-től 1995-ig a recski ércbányászat vezérigazgatója. 1991-től napjainkig az Aquadom Műszaki Tanácsadó Kft. ügyvezető igazgatója.

1990-től 1995-ig több nagyvállalat (Oroszlányi Szénbányák Vállalat, Pécsi Erőmű Rt., Földgép Rt., Rotech Kft., KBFI) igazgatósági, illetve felügyelő bizottsági tagja. 1991 és 1995 között a Mérnök Fórum ügyvezetője. 2011-ben a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium bányászati szakértője.

2006-tól 2012-ig a Műszaki és Természettudományos Egyesületek Szövetségének főigazgatója. 2001-től napjainkig az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület ügyvezető igazgatója.

Szakmai tevékenysége elsősorban a bányagazdaságtan, bányatelepítés és az ércbányászat területét öleli fel. Szakmai munkásságának kezdetétől a recski ércelőfordulás hasznosításának kérdéskörével foglalkozik. Tagja az MTA Matematikai és Fizikai Osztály Operációkutatási Bizottságának (1980-1989) és a Földtudományok Osztály Bányászati Tudományos Bizottságának (1989-1998). A BTB Mélybányászati Albizottság (1975-1980) és a Nyersanyag-hasznosítási Albizottság titkára (1983-1985). Két ciklusban a Miskolci Akadémiai Bizottság Ásvány-előkészítési Albizottságának társelnöke.

50 éve tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek, ahol több elnökségi bizottságot vezetett. Az egyesületben társelnöke volt a budapesti helyi szervezetnek (1980-1986), elnöke volt a mátrai helyi szervezetnek (1991-2004). Az OMBKE Ellenőrző Bizottság elnöke (1997-2001), 2001-től ügyvezető igazgató. 1995-től a Bányászati és Kohászati Lapok szerkesztője.

Kitüntetései: *Szent Borbála emlékérem* (2001), *Környezetvédelem Kiváló Dolgozója* (1984), *Bányászati szolgálati érdemérem* arany fokozat (1992), *z. Zorkóczy Samu-emlékérem* (2005), *Sóltz Vilmos-emlékérem* (2003, 2013), az OMBKE tiszteleti tagja (2007), *Tiszteleti Hűes Bányamérő* (2008), *Építéstudományi Egyesület: ÉTE-díj* (2009), *MTE SZ emlékérem* (2008), *MMK Cséti Ottó oklevél* (2009), *Szlovák Bányászati Egyesület emlékérem* (2012), *Szlovák Gazdasági Miniszter: „Hagyományápolásért” emlékérem* (2012), *Magyar Bányászatért Emlékérem* (2010), *Miskolci Egyetem: Pro Facultate Rerum Metallicarum* (2007), *Magyar Arany Érdemkereszt* (2014).

Jäger József

okleveles bányagépészmérnök

1943. május 19-én született Pécsen, ahol 1961-ben a Zipernovszky Károly Gépipari Technikumban általános gépipari technikusként végzett. Ezt követően a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának Bányagépész Szakán 1966-ban bányagépészmérnöki oklevelet szerzett.

Oklevélének megszerzése után a Mecseki Szénbányászati Tröszt igazgatóságán, az üzemgazdasági osztályon kezdte munkáját. 1969-ben a tervező osztályra került. Gépész tervezőként különböző géptelepítések, gázlecsapoló állomások, aknarakodói gépi berendezések tervezését végezte. 1972-től 1976-ig a tröszt vasasi bányáiban külszíni főművezetőként a karbantartó műhelyt irányította. Munkaköri feladata az aknaszállítás és külszíni szállítás, osztályozás üzemvitelének biztosítása volt. 1976-tól 1993-ig a Mecseki Szénbányák gépészeti osztályán dolgozott különböző beosztásban (gépészeti ügyintéző, csoportvezető, szakági főmérnök, osztályvezető-helyettes).

Fő munkaterülete az aknaszállítás volt. Közreműködött többek között az 1981-ben üzembe helyezett Komló Kossuth IV-es akna aknaszállító berendezésének, akna rakodóinak behúzási munkáiban és beüzemelésében, valamint az aknaszállító kötelek műszeres vizsgálatának bevezetésében és az aknaszállító gépkezelők tervezett szakmátsításában (oktatási terv, Aknaszállító gép kezelő és karbantartó szakmai ismeretek c. tankönyv írása).

1993-ban a bánya-erőmű integrációt követően szakértőként átkerült a Pécsi Erőmű Rt. műszaki igazgatóságának fejlesztési szakági főmérnökségére. Egyik fő feladata volt a tervezett fluid tüzelésű erőmű szénbeszállítási és fogadási rendszerének vizsgálata, valamint annak tervezésében való közreműködés. A széntüzelésű erőmű-fejlesztés elmaradása és a mélyművelésű széntermelés megszüntetése miatt a műszaki igazgatóságról 1999-ben a Kőszén Kft.-hez került műszaki fejlesztőnek, ahonnan 2004-ben nyugdíjba vonult.

Elismerések, kitüntetések: *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz (1981) és ezüst (1991) fokozatai, *Bányász Szolgálati Oklevél* (2001), *Kiváló dolgozó* (1984), *Igazgatói dicséret* (1995), *Pécsi Erőmű Részvénytársaságért Emlékérem* (2001), OMBKE tag, *Sóltz Vilmos-émlékérem* tulajdonosa.

Kardics István

okleveles bányaművelőmérnök

1941. 01. 09-én Szolnokon született.

1966-ban végzett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakán. Végzés után az Észak-magyarországi Kőbánya Vállalatnál helyezkedett el. A Tarcali Bányában, majd a vállalat tarcali központjában dolgozott, ahol nagyon sok bányászattal kapcsolatos témával foglalkozott: geodéziai mérés, bányaművelési térképek, műszaki üzemi tervek készítése, bányatelek fektetés, földtani kutatás, robbantástechnika, kisajátítás, telekmegosztás, bányakár ügyek.

1970 félévétől közel 3 évig dolgozott az Országos Földtani Kutató Főosztály miskolci üzemegységénél. Ott térképezéssel, felszíni geofizikával és geodéziával foglalkozott, majd 1973-ban ismét az Észak-magyarországi Kőbánya Vállalat alkalmazásába került. A miskolci munkaviszonya idején az Új Tavas

Mezőgazdasági Termelőszövetkezet Mályi kavicsbányájának felelős műszaki vezetője volt.

1976. április 1-től dolgozott az Oroszlányi Szénbányáknál, illetve jogtudójánál, a Vértesi Erőmű Rt.-nél. Kezdetben az igazgatóságon bányaműszaki ügyintéző, 1977. március 1-től a XXIII. Bányában, 1980. november 16-tól a XX. Bányában volt döntés-előkészítő csoportvezető. Munkája során hozzá tartozott a mérnökség, a geológiai csoport, a termostatika és a munkahelyi elszámolás.

1978-ban szerezte meg a bányaiipari gazdasági mérnöki diplomát.

1984. április 1-én került a Márkushegyi Bányában tervezési és műszaki fejlesztési főmérnöki munkakörbe, ahol a mérnökség és a geológiai csoport vezetője lett. A műszaki fejlesztési tevékenységen belül főleg a vágatok biztosításának problémáival foglalkozott: TH biztosítás, TH kötőszerek kérdései, közetcsavaros vágatbiztosítás, háttürkítöltés, közetragasztás, Bullflex módszer alkalmazása. A 90-es években az Oroszlányi Külfejtésben robbantásvezetői feladatot is ellátott.

2002. december 1-től nyugdíjas.

A Magyar Mérnöki Kamara Szilárdásvány-bányászati Tagozatának tagja és rendelkezik bányászati tervezői és szakértői jogosítványokkal.

2005. február 22-én oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem gazdasági elemző szakán.

2005. április 1-től az „Ivánca I.-kavics” védnevű bányatelen működő kavicsbánya felelős műszaki vezetője.

Műszaki publikációi: több bányászati szakcikk szerzője, ill. társszerzője, és megjelent egy könyve az oroszlányi szénmedence bányászatáról.

Kárpát Csaba

okleveles bányaművelőmérnök

1942. április 3-án született Dorogon. Általános iskolába Csolnokon járt, majd 1960-ban az esztergomi I. István Gimnáziumban érettségizett. Gimnáziumi érettségje után egy évet dolgozott a dorogi XVII-es aknán. 1961-ben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetemre, ahol 1966-ban bányaművelőmérnöki diplomát szerzett.

A diploma megszerzése után a Bányászati Aknamélyítő Vállalatnál kezdett dolgozni, mint beosztott mérnök, majd üzemvezető helyettes és üzemvezető beosztásokban. 1975-től az Aknamélyítő Dorogi Körzetének főmérnöke, majd 1984-ben körzetvezetője lett. Ezen beosztásokban irányítóként részt vett a dorogi bányafeltárásokban. A szénbányászat visszafejlesztése miatt a körzet bekapcsolódott az országos pincerehabilitációs programba, főként Szentendre és Budafok térségében. Az 1970-es években speciális mélyépítéssel is foglalkozni kezdett és a Magyarországra az NSZK-ból behozott úgynevezett feltárás nélküli technológiák egyik magyar meghonosítója volt. E területen társaival több találmány kidolgozásával segítette az importált technológia továbbfejlesztését. Munkájának színvonalát minősíti, hogy az akkori építési- és városfejlesztési miniszter *Kiváló Munkáért* miniszteri kitüntetésben részesítette.

1988-ban kinevezték a Bányászati Aknamélyítő Vállalat műszaki vezérigazgató-helyettesének, de a szénbányászati szerkezetátalakítás folytán a vállalatot felszámolták. 1992-ben munkatársaival megalakították az AKNABAU Kft.-t, amely vezetésével a speciális mélyépítés területén tevékenykedett. E munkája során került kapcsolatba a SADE nevű francia világéggel, amely akvizíció eredményeképpen irányítást szerzett az AKNABAU Kft.-ben. További lépésként az AKNABAU Kft. a SADE Magyarország Kft.-be olvadt. 2003-ban kilépett a francia

cégből, és megalapította a CONSOLVA Kft.-t, amely döntően a SADE Kft. és más építőipari cégek alvállalkozójaként, de önállóan is vállalkozva működik napjainkig.

Műszaki tevékenysége mellett az OMBKE Dorogi szervezetében évekig vezetőségi tag, a Komárom Esztergom Megyei Mérnöki Kamarában elnökségi tag volt. Jelenleg is aktívan dolgozik a Komárom Esztergom Megyei Kereskedelmi és Iparkamarában, mint általános alelnök.

Tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el. Több *Kiváló Dolgozó* érme mellett megkapta az *OMBKE Egyesületi Munkáért* plakettjét, a *Wahlner Aladár-émlékérmét*, a *Sóltz Vilmos-émlékérmét*, a *Kiváló Bányász* miniszteri kitüntetését, a *Bányász Szolgálati Érdemérem* fokozatait. Kamarai munkáját *Kamarai Díj* és *Elnöki Aranyérem* fémjelzi.

Kazár Attila

okleveles olajmérnök

1943. augusztus 31-én született Veszprémben. A középiskolát a veszprémi Lovassy László Gimnáziumban végezte. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán szerzett olajmérnöki oklevelet 1966-ban.

A siófoki Kőolajvezeték-építő Vállalatnál 1966. június 30-án kezdett

dolgozni a gáz- és olajszállítási osztályon. Területi referensként működött közre többek között a Hajdúszoboszló- Vescés, a Hajdúszoboszló-Miskolc-Salgótarján között földgázszállító vezeték kivitelezésében, üzemeltetésében, illetve a Barátság II. kőolajvezeték építésének előkészítésében.

1970 augusztusában Veszprémben, a Kerületi Bányaműszaki Felügyelőséghez került bányaműszaki felügyelő munkakörben. A felügyelőség illetékességi területén (Fejér, Zala, Vas és Veszprém megyékben) végzett engedélyezési, ellenőrzési feladatokat. 1973-ban a miskolci egyetemen gázipari szakmérnöki oklevelet szerzett.

A felügyelőségen 1977-ben csoportvezető, 1986-ban osztályvezető, 1993-ban hivatalvezető-helyettes, majd 1993-ban (átszervezés miatt a felügyelőség területe kibővült Komárom-Esztergom és Győr-Moson-Sopron megyékkel) helyettes bányakapitány. 2003. január 1-től bányakapitány, majd 2010 augusztusától főtanácsadó. 2012. január 1-től nyugdíjas.

Kitüntetései: *Nehézipar Kiváló dolgozója* (1983), *Veszprém megyéért érdemérem* arany fokozata (1984), *Szent Borbála-érem* (2005), *Magyar Köztársaság Arany-Érdemkereszt* (2006), *Bányász Szolgálati érdemérem* (bronz-, ezüst-, arany fokozat, illetve 40 éves és 45 éves szolgálati oklevél), *Magyar Bányászatért szakmai érdemérem* (2011).

Az OMBKE Bakonyi csoportjának tagja és elnöke az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület veszprémi csoportjának. Jelenleg családjával Veszprémben él.

Kricsfalussy János

okleveles bányagépészmérnök

1943-ban született Ungváron. Általános iskoláit Ózdton végezte. 1961-ben érettségizett a kisvárdai Bessenyei György Gimnáziumban. Az évben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar bányagépészeti szakára.

1962-ben „társadalmi tanulmányi ösztöndíj” szerződést kötött az OKGT Dunántúli Kőolajfűrészi Üzemmel (DKÜ). 1966-ban a diplomavédés után elfoglalta a szerződés szerinti munkahelyét, Nagyka-

nizsán gyakornoki munkakörben. Egy évet töltött ebben a munkakörben, mely alatt dolgozott 3 műszakos munkarendben fűrőberendezéseknél és az üzemegységek karbantartó műhelyeiben.

1967 nyarán kinevezték a nagykanizsai központi karbantartó műhelybe művezetőnek.

1969-ben emelőgép-ügymintézói kinevezést kapott az OKGT DKÜ gépészeti osztályára.

1971-ben a gépészeti osztályon TMK-vezetői megbízást kapott.

1974-ben az OKGT átalakítással létrehozta a Dunántúli Kutató és Feltáró Üzemet (DKFÜ). Ebben a szervezetben a gépészeti osztály vezetésére kapott megbízást.

1978. január 1-vel a Dunántúli Kőolaj és Földgáztermelő Vállalatot (DKFV) és a DKFÜ-t összevonta az OKGT és létrehozta a Kőolaj és Földgázbányászati Vállalatot (KFV). Az új vállalatnál is a gépészeti osztály vezetésére nevezték ki.

1979. szeptember 1-től a KFV anyaggazdálkodási főosztály vezetője lett. Ez az időszak a számítógépesítés időszaka, több számítógépes rendszer kialakításában, létrehozásában vett részt.

1990-ben az OKGT újra átszervezte a dunántúli kőolaj- és földgázbányászatot. A termelési tevékenységet magába olvasztotta, a kutatási feladatokra létrehozta a Rotary Fűrészi Kft.-t. A Rotary Kft.-nél az anyaggazdálkodási osztályt vezette. 1994-ben a Kft. Zrt.-vé alakult, itt az anyaggazdálkodási irodát vezette 2000-ig. 2000-ben nyugdíjba vonult.

Kitüntetései: *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz és ezüst fokozat, *Bányászat Kiváló Dolgozója*, *Rotary Díj*.

Kun Zoltán

okleveles bányaművelőmérnök

1939. 06. 14-én Budapesten született.

1966-ban a Nehézipari Műszaki Egyetemen a bányaművelőmérnöki diploma megszerzését követően a Kőzép-Dunántúli Szénbányászati Tröszt Padragi Bányüzemében helyezkedett el. E vállalat ösztöndíjasa volt az egyetemi tanulmányai során. Üzem-

mérnöki beosztásban dolgozott 1970 júliusáig. Feladatkörébe tartozott a bányabiztosítás, robbantás, műszaki fejlesztés, technológiai előírások előkészítése. Munkája során tesztelte és véleményezte az új hidraulikus támokat, gyakorlati próba alapján új típusú TH kötőszervezetre tett javaslatot. Kidalgozta a robbantógépek alpműszerekkel történő új típusú ellenőrzési rendszerét. Ez alapján valósult meg Padragon a robbantógép javító és ellenőrző állomás.

1970 júliusától 1974 augusztusáig a Bauxitkutató Vállalatnál dolgozott technológusként. Műszaki tevékenysége a kutatófűrésze és az aknafűrésze terjedt ki. Munkaköri feladata volt a műszaki fejlesztési tervek kidolgozása és ezek kivitelezésében való közreműködés, a vállalati időszakos és éves tervek mélyfűrészei fejlesztéseinek kidolgozása. Elkészítette a Nyírad térségében fűrt víztelenítő aknák kiviteli terveit.

1974 augusztusától 1986 áprilisáig a Veszprém Megyei Pártbizottság gazdaságpolitikai osztályán dolgozott. Működési területéhez tartoztak a Nehézipari Minisztérium irányítása alá tartozó vállalatok: a két szénbánya vállalat (veszprémi, váraplotai) a két erőmű, Bakonyi Bauxitbánya Vállalat, a két alumíniumkohó, és három vegyipari vállalat. Munkája során szoros kapcsolatot tartott a megye bányászatával. Bányaművelőmérnöki képzése és konkrét tapasztalata alapján korrekt véleményt tudott adni a Nehézipari Minisztériumnak a szénbányászat helyzetéről és fejlesztéséről szóló jelentéséről. Aktívan részt vett

a két szénbánya vállalat egyesítésével a Veszprémi Szénbányák Vállalat létrehozásában. Az egyesített vállalat kimagasló eredményeket ért el a széntermelésben és a pajzsgyártásban, amely az intenzív fejlesztés eredményeképpen világhírnévre tett szert. Jelentősen javultak a bányászok életkörülményei.

1986-ban a Veszprémi Szénbányák Vállalatnál folytatta bányamérnöki tevékenységét, a szervezési és számítástechnikai főosztályt vezette. Vezetésével elkészült a vállalat egységes szervezeti és működési leírása, kialakult a szervezési rendszere. Összegyűjtötték a vágathajtás és a frontfejtés munkaszervezési tapasztalatait, feladatait a bányauzemeknél. Ebben az időszakban valósult meg a számítógépes anyagnyilvántartás és a bérszámfejtés.

A vállalati központ megszüntetése következtében 1993-tól 1998 végéig, a nyugdíjazásáig az Ajkai Hőerőműhöz csatolt Ajkai Bányánál dolgozott biztonságtechnikai csoportvezetőként. Vezetése alá tartozott a bányamunka biztonságának megőrzése, ellenőrzése és a munkavédelem.

Lovász András

okleveles bányaművelőmérnök

1942. november 14-én született Gyöngyösolyoson. 1961-ben a Vák Bottyán Gimnáziumban, Gyöngyösön érettségizett. Még ebben az évben, mint a Mátrai Ásványbányák ösztöndíjasa felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1966-ban mint bányaművelőmérnök vette át oklevelét.

Időközi összevonások miatt, az Országos Érc- és Ásványbányák istenmezejei bentonit bányájában kezdte mérnöki pályafutását, üzemmérnöki beosztásban. Első, embert próbáló feladatként az acéltámas frontfejtés bentonitban történő bevezetésében vett részt. 1967-ben a Gyöngyösoroszi Ércbányához helyezték át, ahol szinte a bányamérnöki beosztások minden területén tevékenykedett. Volt termelésirányító mérnök, szellőztetési felelős, körletvezető, robbantási munkálatok felelős vezetője. Komoly szerepet vállalt az új fejtésmódok kialakításában és új robbantási technológiák bevezetésében. Sikeresen oldotta meg mérnök kollégáival az omlasztásos talppasztafejtés Gyöngyösorosziiban történő bevezetését, a fél másodperces gyutacsok /FMG/ ércbányászati alkalmazását. Irányította a feltörés hajtó padozat alkalmazásának kísérleteit, majd végleges bevezetését is.

1973-tól osztályvezetőként irányította a bányabiztonsági osztályt és a mérnökséget is.

1982. január 1-jével kinevezték a Gyöngyösoroszi Ércbánya felelős műszaki vezető főmérnökének. Ezen beosztásában a bánya központilag elrendelt tartós szüneteltetéséig vezette a bányauzemet, miközben kinevezték az ércelőkészítővel összevont körzet üzemigazgatójának is. A bánya termelési leállítása után megromlott egészségi állapota miatt 1988 végén rokkantsági nyugdíjba vonult.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el. Többszörös kiváló dolgozó, kiváló újító és társadalmi munkás. A *Bányász Szolgálati Erdemérem* minden fokozatát megkapta. Egyesületünkben is folyamatosan elismert jó munkát végzett, amit szintén több elismerés kísért.

1990-ben családi vállalkozás alapításával tovább tevékenykedett a bányászat területén. Heves megyében több kavics-, kő- és homokbánya műszaki tervezésével foglalkozott, amit a mai napig is folytat, tervező és felelős műszaki vezetői feladatok ellátásával. Tervezett és épített, jó nevű borászoknak földalatti pincéket is. A Heves Megyei Mérnöki Kamara tagja, több bányászati területen tervezői és szakértői jogosultsággal.

Makovi Gyula

okleveles bányaművelőmérnök

1942. október 20-án született Budapesten. Iskoláit Budapesten, Siófokon és Pannonhalmán végezte, az egyetemet Miskolcon. A Nehézipari Műszaki Egyetemen 1966-ban diplomázott, mint bányaművelőmérnök és megházasodott. Felesége, Bak Éva közgazdász technikus, hú társa volt jobban-rosszban. Ezzel egyidejűleg munkába lépett a Közép-dunántúli Szénbányák Ajkai Bányauzemében.

Öt évig volt „kiemelt” üzemmérnök. A kétaknás üzemben, Ármin-akna és Kossuth-akna közt pendlizett, mindig ott volt rá szükség, ahol nem ment a termelés, vagy baj volt a biztonsággal.

1971-ben körletvezető, 1973-ban aknavezető lett Kossuth-aknán. Maróhengeres frontfejtések jelentős teljesítménynövelése „ciklusdiagram” irányítással, frontfejtések átszerelésének időigény csökkentése hálódigramok felhasználásával, preventív intézkedések az exogén bányatüzek csökkentésére, taktikai és operatív tervek kidolgozása és rendszeresítése.

1976-tól 1977-ig az Országos Vezetőképző Intézet (VUP-I) hallgatója volt. A hetvenes években kibontakozó „új gazdasági mechanizmus” jegyében beiskolázták, amelyet sikerrel elvégzett.

Elhelyezkedése 1978-ban nem volt zökkenőmentes. Az Oroszlányi Szénbányák Vállalat önálló bér- és munkaerőgazdálkodási osztályának vezetője lett. Az aknák sorozatos bezárása mellett az eocén program keretein belül folyt a Márkushegyi Bánya építése. Az osztály funkcionális feladatainak irányítása és ellenőrzése mellett elsősorban a bérezés hatékonyságának növelése, ütőképes munkaerő és a szükséges létszám biztosításának vezetése volt a feladata. A gépesítés igen magas szintje megkövetelte a komplex normák kialakítását, amelyhez a bányákban addig nem alkalmazott „multimoment” munkanap felvételeket készítettek. Új bérformát alakítottak ki az egyösszegű bérutalványozás széles skáláján. A termelés felfutóban volt az eocén program első és legnagyobb szénbányájában, külső cégeket fogadtak a létszám növelése céljából. A lengyelek száma meghaladta a négyszázat. Precíz és korrekt munkakapcsolatok jellemezték együttműködésüket, jó bányászok, kiváló szakemberek voltak. A közös bányász lét mellett sokat segített a hagyományos lengyel-magyar barátság.

Az eocén program az évtized végére kifulladt, a vállalat csőd közelbe került. 1991-től 1994-ig az Oroszlányi Szénbányák Kft., 1994-től 2001-es nyugdíjba vonulásáig a Vértesi Erőmű Zrt. főmunkatársa volt, papíron, a valóságban Márkushegyen a humánpolitika vezetője, az üzemek átszervezése után a bányagazgatóság humánpolitikusa. Szép emlékü professzoruk, dr. Zambó János egykori megjegyzését, amit 50 éve megmosolyogtak, a sors kegyéből szerencsésen sikerült megvalósítania: „egy bányamérnök helye akkor biztos, ha íróasztala az akna 100 méteres körzetében van”.

Martényi Árpád

okleveles bányaművelőmérnök

1943. május 15-én született Eperjesen polgári családban. 1947-ben a lakosságcsere folytán kerültek Budapestre. Általános- és középiskoláit is itt végezte.

1957 és 1961 között öt nyáron, családi kapcsolatok révén, a Központi Földtani Hivatal irányítása alatt működő egységeknél, a Földtani Kutatófűző Vállalat várapotai üzeménél és az Eötvös Lóránt Geofizi-

kai Intézet földmágneses csoportjánál dolgozott diákmunkásként.

1961-ben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem (NME) Bányamérnöki Karára, ahol 1966-ban bányaművelőmérnöki oklevelet szerzett. Az egyetemi évek alatt üzemi gyakorlatot a Borsodi Szénbányák Mákvölgyi Bányüzemében (Rudolftelep), a Tátabányai Szénbányáknál (Síkvölgy és XII. akna) és az Oroszlányi Szénbányáknál (III-as üzem) töltött.

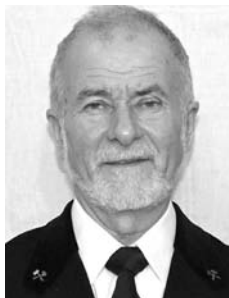
1966 és 1978 között a Dunai Cement- és Mészművek (DCM) bányüzemében dolgozott, mint felelős műszaki vezető, robbantásvezető és üzemvezető. Időközben közgazdasági tanulmányokat is végzett és 1973-ban bányaiipari gazdasági mérnöki oklevelet szerzett Miskolcon.

1978 és 1983 között az Országos Érc- és Ásványbányáknál (OÉÁ) dolgozott különböző beosztásokban: a Dunántúli Műveknél a műszaki osztályon helyettes vezetőként, majd a kereskedelmi részlegnél osztályvezetőként, a központban területi főmérnöként (Hegyalja és Eger területeken).

1983 és 1991 között a Bányászati Aknamélyítő Vállalatnál (BAV) dolgozott különböző területeken és beosztásokban: a központban területi főmérnöként, a Dorogi Körzetnél üzemvezetőként, majd főmérnöként, majd 1990-ben a kuvaiti vegyesvállalat igazgatója lett.

1991 és 2007 között a Szénbányászati Szerkezetátalakítási Központ (SZÉSZEK) vezető főtanácsosa volt. Innen ment nyugdíjba.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1963 óta tagja, a budapesti szervezetnél különböző beosztásokban végzett társadalmi munkát. A Mérnöki Kamara alapító tagjai között van (1995), a Szilárdásvány-bányászati Tagozat Minősítő Bizottságában tevékenykedett évekig. Társadalmi munkáiért *Szent Borbála* és *Cseti Ottó* kitüntetésekben részesült.

Sipo Gábor

okleveles bányagépészmérnök

Ungváron született 1944-ben.

Szülei az egészségügyben dolgoztak. Általános iskolai tanulmányait Kárpátalján, Mezőkaszonyban végezte.

1959-ben családjával Magyarországra települtek át, Debrecenben a Fazekas Mihály Gimnáziumban érettségizett 1961-ben, még ez évben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója lett, 1966-ban bányagépészmérnöki diplomát szerzett.

Szakmai pályafutását az OÉÁ Vásérc Műveinél Rudabányán kezdte, mint a röviddel azelőtt alakult Országos Érc- és Ásványbányák ösztöndíjasa. Első műszaki feladatait az ottani dúsítóműben beosztott mérnöként, később szakvezető mérnöként látta el. Eközben a termelés bővítésében szükséges tervezési munkákat és technológiai korszerűsítési kísérleteket végzett főmérnöki irányítás mellett (baritdúsítási, porszeperálási, festékipari őrleési stb.). A technológiai berendezések dúsítóban kialakított karbantartási és nagyjavítási rendszerét a KGST szak fórumán Krivoj Rogban a nemzetközi szakma elé tárta.

Vállalatvezetési kezdeményezésre 1969-ben Rudabányáról a magasabb szintre emelt recski mélyszerkesztési ércesedéskutatás recski csoportjához került. Az akkor megalakuló OÉÁ Rézérc Művei üzemelő kismélységi recski bányá- és ércelőkészítő üzem gépezeti vezetőjének feladatkeretét is ellátta.

Tevékenységeinek súlypontját a recski nagymélységű ércesedés bányászati kutatásában mélyítésre kerülő aknák gépezeti és villamos műszaki ellenőri tevékenysége mellett a beruházás előkészítésének folyamata képezte orosz és német nyelvtudására is támaszkodva.

1978-ban Budapestre az OÉÁ központjába helyezték, a recski beruházási osztályon területi főmérnöki beosztásban tovább dolgozott a recski nagyberuházás előkészítésében.

A létesítendő, hazánkban eddig nem ismert termelőkapacitású bányüzem termelési-szállítási feladatainak ellátásához szükséges önjáró dízel technika és aknazállítás tervezéséhez szakmai tanulmányutakon vett részt Krivoj Rog és a szovjet Közép-Ázsia szkaros szinesfém bányáinál, a mongol Erdenet kombinát ércdúsító üzemében, majd a kaukázusi rézércdúsítók (Kafan és Kadzsaran), a bolgár MEDET kombinát bánya és előkészítő üzemében részben vállalati és KBFI, részben KGST fémkohászati szakbizottsága szervezésében. A dúsítási technológia kiválasztását célzó flotációs kísérleteket vezette az OÉÁ kutató laboratóriumában, Egerben. Tagja volt a nagyberuházás megvalósítási tanulmányát készítő magyar-szovjet vegyes szakcsoportnak.

A recski fejlesztési munkák leállítását követően a vállalat ásványbányászati profilján belül beruházási területi főmérnöként feladata volt a vállalat egyes üzemei éves beruházási terveinek összefogása és azok elfogadás utáni kivitelezésének felügyelete.

Széles körű nyelvi és szakirodalmi ismereteit a Műszaki Újdonságok Bányászat (MUB) kiadvány munkatársaként, majd az átszervezések miatti megszűnéséig utolsó szerkesztőjeként is kamatoztatta. Ugyancsak jelentős az importált bányászati berendezések dokumentációinak honosításában végzett fordítói munkássága, ami mintegy 20 évet ölel át.

Időközben felsőfokú külkereskedelmi végzettséget szerzett, így az újonnan létrehozott vállalati külkereskedelmi osztály, majd az ebből alakult Minerálholding Kft. tagja, 2002. évi nyugdíjba vonulásakor kereskedelmi igazgatója, két évig külső munkatársa.

Pályájának jellemzője az anyavállalathoz való hűség, a bányászat, ezen belül az érc- és ásványbányászat iránti elkötelezettség.

Szabó Csaba

okleveles bányaművelőmérnök

1943. 01. 10-én született Komáromban.

Bányaművelőmérnöki diplomáját megszerzése után (1966) a Tátabányai Szénbányászati Tröszt XII. bányüzemében kezdte bányamérnöki pályafutását, ahol a mérnöki munkához elengedhetetlen bányamunkát ismertették meg vele, beosztott mérnök-

ként, körletvezető főaknászként foglalkoztatták. 1971-ben felelős műszaki vezetőnek nevezték ki a Somlyó II. bányüzembe. Az üzem – termelési tevékenysége mellett – feladatul kapta az eocén program első bányájának (Csordakút) feltárását, termelésének beindítását, az eocén program nagyobb bányáiba (Nagyegyháza, Mány) tervezett bányászati tevékenységet kiszolgáló berendezések (pajzs, komplex gépesítésű vágathajtás, függősínpályás anyagszállítás stb.) alkalmazásához szükséges technológiák kidolgozását, azoknak gyakorlatban való alkalmazását. A Csordakúti Bányászati Üzem termelésének beindításával párhuzamosan megkezdődött a leendő Nagyegyházi Bányászati Üzem, majd a Mányi Bányászati Üzem feltárása, amely munkák elvégzésével a bányászati üzem bízta meg. A megnövekedett feladatok végrehajthatóságának érdekében megalakult a Bányászati Feltáró Üzem, melynek vezetésére – üzemvezető főmérnöként – nevezték ki. A Bányászati Feltáró Üzem végzte el a két nagy eocén bányá feltáró vágatrendszerének, vízmentesítő telepeinek kihajtását. A Nagyegyházi Bányászati Üzem feltárásának tevékenységének beindítása után a bányászati üzem üzemvezető főmérnökévé nevezték ki. Üzemi tevékenységét a befejezésükhöz kö-

zeledő tatabányai bányüzemeket és a termelésbelépő Mányi Bányüzemet egy egységbe tömörítő Tatabányai Bányüzemben fejezte be, üzemvezető főmérnökként. 1992-ben „munkavédelmi szakmérnök” oklevelet szerzett.

A későbbiekben a vállalat biztonsági főmérnöke, majd műszaki vezérigazgató-helyettese lett. Az erőművel történt integráció után a Tatabányai Energetikai Kft. bányai igazgatója volt. Az önálló tatabányai bányászok megszűnése után 1999-ben nyugdíjba vonult.

Az OMBKE-nek 1965 óta tagja, 1994 és 2007 között az egyesület tatabányai helyi szervezetének elnöke volt. Pályafutása során több vállalati, egyesületi, miniszteri, állami kitüntetésben részesült.

Szabó Lenke (Szilványi Jenőné)

okleveles bányageológusmérnök

1943. május 12-én Aroktón született. Általános iskoláit Hejőpapiiban végezte, majd 1961-ben Sárosspatakon, a Rákóczi Gimnáziumban érettségizett. Ebben az évben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1966-ban diplomázott. Még ebben az évben augusztus 1-én a Tatabányai

Szénbányászati Tröszt Minőségellenőrző Üzemében helyezkedett el. Kezdetben a kőzetmechanikai csoport vezetésével bízták meg. Mint az üzem beosztott mérnöke matematikai statisztikai vizsgálatokat végzett a szén mintavételezésére, valamint a szénminőség-jellemzők laboratóriumi vizsgálatának meghatározására.

1972-től 1982-ig az akna- és vonókötelek vizsgálóállomását vezette.

1982-ben a széntelepek, illetve 1985-től 1990-ig a vállalat által termelt és értékesített bauxitok mintavételezését, minőségellenőrzését irányította.

A vállalat felszámolása után létrejött a bánya-erőmű integrációja, melynek során megalapították a Vértesi Erőmű Rt.-hez tartozó Tatabányai Energetikai Kft.-t. Ebben a gazdasági egységben nevezték ki MEÜ vezetőnek, mely munkakört 1999. augusztus 1-ig – nyugdíjazásáig – töltött be.

Több alkalommal volt *Kiváló Dolgozó*, a *Bányász Szolgálati Érdemérem*, a *Szent Borbála-érem*, a *Sóltz Vilmos-emlékérem* tulajdonosa.

Az OMBKE tagja 1969 óta, a helyi szervezetnek pár évig vezetőségi tagja volt.

A Tatabányai Bányász Hagyományokért Alapítványtól megkapta a *Ranzinger Vince Emlékérmét*.

Sziklai Ede

okleveles bányaművelőmérnök

1943. március 14-én született Csolnokon. Általános iskolai tanulmányait a szülőfalujában kezdte, majd Esztergom-Kertvárosban fejezte be. A középiskolát Esztergomban az I. István Gimnáziumban végezte. Negyedik generációs bányász utódként jelentkezett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1966-ban szerzett oklevelet. A Dorogi Szénbányák

társadalmi ösztöndíjasaként a Tokodi Bányüzemben üzem-mérnöki beosztásban kezdte mérnöki tevékenységét. 1970-től 1977-ig a Lencsehegy I. aknavezetője, 1977-től 1988-ig a Lencsehegy II. bánya létesítmény főmérnöke, 1988-tól 1989-ig a Lencsehegy II. bányászati igazgatója, 1989-től 1995 novemberéig te-

rületi főmérnök, illetve műszaki osztályvezető beosztásokat töltött be.

Szakmai tevékenysége révén több éven keresztül irányította a lencsehegyi középső eocén széntelep feltárási és bányaművelési munkáit. Részt vett a Lencsehegy II. bánya előkészítési, tervezési, majd a beruházás irányítási munkáiban.

1992-től 2003-ig külön megbízás alapján dolgozott a Dorogi Szénmedence bányászati tevékenységéből származó bányabezárási, bányakár és tájrendezési munkák bonyolításában.

1996-tól 2014-ig a Magyar Mérnöki Kamara bejegyzett tervezője, bányakár és tájrendezési szakértő jogosítvánnyal rendelkezett.

Az OMBKE-nek 1964 óta tagja, 1987-től 1997-ig a helyi szervezet titkára volt.

Kitüntetései: *Kiváló Dolgozó* (1968, 1969, 1984), *Kiváló Ifjú Mérnök* (három alkalommal), *Bányamentő Szolgálati Érdemérem* (bronz fokozat: 1981, ezüst fokozat: 1991), *Kiváló Bányász* (1996), *Kiváló Újító* (arany fokozat: 1985), *Munka Érdemrend* (bronz fokozat: 1985), *Bányamentő Szolgálati Oklevél* (1992), *OMBKE Emlékérem* (1990), *Debreczeni Márton Emlékérem* (1993), *Sóltz Vilmos-emlékérem* (2004, 2014).

Szittár Antal

okleveles olajmérnök

1934. 09. 27-én Nagykanizsán született.

Munkahelyei az egyetem elvégzése után: 1966-tól az OKGT-OGIL-ban rétegfizikai osztályvezető-helyettes, köztegfizikai laboratóriumvezető.

1971-től: OKGT, DKFV művelési gázosztályvezetője. 1973-tól OKGT-DKFV, majd KfV művelési főosztályvezetője. 1992-től MOL Rt. művelési osztályvezetője. 1996-2010: Nyugdíjas egyéni vállalkozó

Szakmai gyakorlat során végzett munkái:

- Üzemi termelési tevékenység, kútvizsgálatok végzése és értékelése, köztegfizikai vizsgálatok és azok fejlesztése, tároló értékelés, többfázisú szűrődés vizsgálata és elemzése.

- Földtani gáztárolás tervezésében közreműködés (Puszttaedrics, Zsana-É), a gáztárolók művelésének irányítása.

- Gáz- és kőolajtelepek próbatermelésének és művelésének irányítása, termelési múlt elemzése.

- Barcs Ny-Stari Gradac magyar-horvát közös gázkondenzátum mező művelésének magyar oldali irányítása, a művelési bizottság vezetése.

- Szén-dioxid művelés fejlesztése és 20 éven keresztül történő alkalmazásának irányítása.

- A nagylengyeli repedezett-kavernás karbonátos kőzetű tárolókban a szén-dioxid-gázsapkás EOR művelési módszer ki fejlesztése, tervezése és művelésének irányítása.

- Közreműködés és tervezés a Szank üzemben megvalósított gázdúsításban, a soktelepes forrásoldal összehangolása.

- Egy-három kutas kis készletű gáztelepek művelésbe állításának tervezése.

- Magyarországi kőolaj- és gáztelepek (Dél-Alföld, Dunántúl) EOR, IGR, IOR művelési lehetőségeinek felmérése (2007), portfóliók tervezése.

Tudományos tevékenységei közé tartozik a szakközépiskolai tankönyv írása (1970), a technikus-továbbképzés tankönyv írása és a szakközépiskolai oktatás (1966-1971), továbbá publikálás szaklapokban, konferenciákon (hazai és külföldi) számos előadás tartása.

Munkásságáért kapta: „*Magyar Olajiparért*” kitüntetés ezüst fokozatát (1993), *MOL Tudományos Díját* (2005) és a *Zala Megyei Tanács Alkotói Díját* (1977. augusztus 20.).

Megvalósított feltalálói eljárások: Szén-dioxid-gázsapkás művelés a nagylengyeli mező karsztos tárolóterű kőolajtelepén és a telített sósvíz alkalmazásával a homokkő tárolók (Dél-Zala) szén-dioxidos művelés hatékonyságának növelése és az olajkutakban gázbetörések megszüntetése (Algyő és Ásotthalom É. Mezők).

Szűts Huba Miklós

okleveles bányaművelőmérnök

1943. június 8-án, Nagykanizsán született. Veszprémben, a Lovassy László Gimnáziumban érettségizett 1961-ben. 1966-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán bányaművelőmérnöki oklevelet, majd 1975-ben a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán alkalmazott

matematikus oklevelet szerzett.

1966-ban, mint társadalmi ösztöndíjast, a Várpalotai Szénbányák Ernő-bányájára helyezték, ahol gyakornokként, majd üzemmérnöként és bányafelmérőként dolgozott.

1968-tól 1977-ig a vállalat üzemgazdasági osztályán különböző beosztásokban elsősorban döntéselőkészítésekkel foglalkozott. A döntési modellek közül kettőt a Bányászati Kutató Intézet 1971-ben a Bányászati Munka- és Üzemszervezési Tanulmányok 15. számában jelentetett meg, országos konferencia kiadványaként. 1973-tól a vállalat kezelésében lévő szénvagyon művelelő minősítése mellett a hidraulikus páncélpajzsok statikai modelljének leírása volt a feladata. 1975-től a szénbányászat számítógépes információs modelljének megvalósítására létrehozott bizottság tagjaként, annak kidolgozásában vett részt.

1977-től az automatikatervező és számítástechnikai osztályt vezette, ahol elsősorban a szénbányák részére terveztek diszpečer rendszereket. Az MTA Központi Fizikai Kutató Intézetének szakmai támogatásával és közreműködésével 1979-ben megvalósították az országban elsőként a számítógépes üzemirányítást a várpalotai S. II. bányán. Önálló vagy társszerzője volt azoknak a szakcikkeknek, hazai és külföldi konferencia kiadványoknak, amelyek összegezték a mélyművelésű szénbányák számítógépes folyamatirányítással szembeni elvárásait és az addigi hazai tapasztalatait.

1984-től a Várpalotai és a Közép-dunántúli Szénbányák összevonásával létrejött Veszprémi Szénbányák veszprémi központjában, mint főmunkatárs, a 11 országban szabadalmaztatott fűtészénomlasztó pajzs külföldi alkalmazásának feltételeit és lehetőségeit vizsgálta ajánlatok készítéséhez, és részt vett azok helyszíni ismertetésin.

1987-től tudományos kutatási főosztályvezetőként elsősorban a bányaművelés rendszertani összefüggéseit tanulmányozta. A főbb megállapításokat 1988-ban az MTA-VEAB monográfiájában közreadta. A főosztályon vezetése alatt indultak el a Veszprémi Vegyipari Egyetem bevonásával a szén extrahálására, ill. a MTA Talajtani Kutató Intézetének felügyeletével a nagy huminsavtartalmú dudari szénekkel a termőtalaj javítására irányuló kísérletek. 1990-től 1993-ig műszaki fejlesztési főosztályvezetőként elsősorban a vágatok ajkai erőműi pernyével történő hátrútkitöltésének és műgyantás közzetszilárdításának Balinka, ill. Dudar bányai munkálatait felügyelte.

1994-től az Észak-dunántúli Bányavagyon-hasznosító Rt. műszaki igazgatóhelyetteseként dolgozott 2004-ig, a nyugdíjba vonulásáig. A tíz év alatt sikerült elvégezniük azokat a bányabezárási, tájrendezési és bányakár kötelezettségekkel járó felada-

tokat, amelyeket átvettek a felszámolás alá került veszprémi, oroszlányi, tatabányai és dorogi szénbányáktól.

A munkájáért számos elismerést, kitüntetést kapott. Részt vett különböző szakmai kiadványok szerkesztésében. 1988 és 2004 között tagja volt a Bányászati Lapok szerkesztő bizottságának.

Tompos Csaba

okleveles bányagépezsmérnök

1943. május 1-én született Bánhidán (ami jelenleg Tatabánya egyik kerülete). Az általános és középiskolát Tatabányán végezte, 1961-ben érettségizett az Árpád Gimnáziumban. Minden Tatabányához kötötte, így kézenfekvő volt, hogy bányászattal kapcsolatos szakmát válasszon. A vállalat ösztöndíjasaként 1966-ban a miskolci

Nehézipari Műszaki Egyetemen bányagépezsmérnöki oklevelet szerzett.

Az egyetem elvégzése után Tatabányán a XV/a aknaüzemben kezdte meg munkás éveit. Az üzemvitellel kapcsolatos egyedi tervezési és kivitelezési feladatokat kapott, egyébként a „figyelj és tanulj” státuszt töltötte be.

Közben Gál István vezérigazgató elképzelése alapján 1967-ben megalakult, környezetvédelmi tevékenységi céllal, a Víz-tisztító és Dúsító berendezések Gyára, ismertebb nevén VIDUS. Az volt az elképzelés, hogy a fejlesztendő társtüzemekkel (tervezés, gyártás) karöltve – a széntermelés megszűnése után –, ez a hármas egység fog a városban élőknél munkahelyet biztosítani. A koncepcióval egyetértve, 1968 januárjában áthelyezéssel a VIDUS dúsítástechnológiai osztályára került, műszaki fejlesztési csoportvezetői beosztásba. Irányította a TA típusú flotáló cellák, és az 1-12 m² szűrőfelületű tárcsás vákuumszűrők prototípusainak tervezését. Részt vett a részleg profiljába tartozó létesítmények ajánlatainak elkészítésében, és azok megvalósításában, melynek során, Magyarországon kívül számos külföldi országban megfordult.

A VIDUS-nál 1977-ben végrehajtott ésszerű átszervezést követően, ásványelőkészítési és egyedi létesítményi részlegen létesítményfelelős csoportvezető kinevezést kapott. A csoport tagjainak egy-egy létesítmény fővállalkozásban történő menedzselése volt a feladata (tisztítási technológia kidolgoztatása, ajánlatkészítés, tervezetetés, gyártatás, helyszíni kivitelezés ellenőrzése, próbaüzem lefolytatása). Említésre méltó a hazai és külföldi szénmosók létesítése, vágóhídi szennyvízkezelések megvalósítása, aluhydrát szűréshez tárcsás vákuumszűrők szállítása.

A rendszerváltást követően az addig prosperáló üzem több okból leszálló ágba került, és egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy nem tud talpon maradni.

Lépni kellett, így 1995 márciusában felvételt nyert a Tatabányai Energetikai Kft. Mányi Bányászati Üzemébe, mint villamos és gépész beruházási csoportvezető. Többek között sikeresen irányította a 8 m³/p mennyiségű tiszta karsztvíz 2 darab külszíni fúrólukon történő visszatáplálását a karsztrendszerbe. Az üzem beruházási és felújítási tevékenységének beszüntülése után biztonsági részlegvezető-helyettesi megbízást kapott. Ezt követően helyettesi minőségben részt vett az utolsó tatabányai bánya bezárási és rehabilitációs munkáiban, a 2004 áprilisában történő nyugdíjba vonulásáig.

Az OMBKE-nek a bányászathoz történt visszatérése óta tagja. Az unatkozom szót nem ismeri, nyugdíjas éveit – Isten kegyelméből és saját akaratából – a mai napig aktívan telnek.

Sopronban átadott jubileumi oklevelek

A Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Kara 2016. szeptember 13-án tartotta nyilvános tanévnyitó tanácsulását, ami egyben az Egyetem központi tanévnyitó ünnepsége is volt. A tanévnyitó ünnepségek hagyományos eseménye a tisztelet-diplomák átadása. A Kar történetében idén először gránit-diplomát is átadtak a 75 éve végzett Kostein Ferenc erdőmérnöknek. Ugyancsak itt adták át a gyémántoklevelet öt fő bányamérnöknek és tízenkét fő földmérő mérnöknek, akik azt kérték, hogy végzésük helyén vehessék át azokat. Gratulálunk valamennyi kitüntetettnek, közülük az OMBKE tagjainak rövid életútját ismertetjük.

Gyémántoklevelet kapott

Németh József

aranyokleveles földmérőmérnök
1932-ben Pecölön született. A Szombathelyen végzett középiskolai tanulmányai után felvételt nyert Sopronban a Földmérőmérnöki Karra, ahol 1956-ban oklevelet szerzett.

Az oklevél megszerzése után Sopronban tanársegéd volt az egyetem Geodéziai és Bányamérési Tanszékén és a tanszék Miskolcra költö-

zése után is.

1960-ban az Ózdvídeki Szénbányászati Tröszt putnoki részlegénél főelőadó lett, majd 1962-ben a Komlói Szénbányászati Tröszt Zobák üzemében mérnökségvezető. 1978-ban a Mecseki Szénbányák Vállalat bányamérési osztályának helyettes vezetője lett és 1986-tól nyugdíjazásáig (1992-ig) osztályvezető.

Szakmai munkásságát két folyóiratcikkben is ismerteti.

Szakmai tevékenységének elismerését kitüntetések jelzik: a *Bányászat Kiváló Dolgozója*, a *Kiváló Munkáért* kitüntetés és a *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst és arany fokozatainak tulajdonosa.

Széles Lajosné sz. Horváth Gyöngyi

aranyokleveles földmérőmérnök
1933-ban Csornán született. Középiskolai tanulmányait Csornán, Sopronban és Győrben végezte. 1951-ben felvételt nyert Sopronban a BME Földmérőmérnöki Karára, ahol 1956-ban diplomát kapott.

Az Úrkúti Mangánércbányánál mint felmérő dolgozott rövid ideig, majd 1956 nyarán a Dunántúli Ásványbánya székesfehérvári központjában körzeti felmérő beosztásban helyezkedett el.

1957. augusztustól az Oroszlányi Szénbányák Vállalat bányamérési osztályán főelőadóként dolgozott. A kutatás, öt új bányauzem létesítése a geodézia és bányamérés legváltozatosabb feladatait tette számára lehetővé, így pl. IV. rendű háromszögháló létesítése, fűrások kitűzése, bemérése, aknakitűzés, aknatorony-beállítás, aknafüggélyezés, mélységmérés, épületek kitűzése, függőleges aknák vezérlésvizsgálatai, talajszüllyedés-vizsgálat, ingatlanügyek.

1962-ben a XXI-es aknamérnökség vezetője lett, majd második gyermekének megszületése után ismét a központi bányamérésen mint ingatlanügyi csoportvezető dolgozik.

1968-tól a Bányamérési Szolgálatnál rendszeresített ván-

dortérképeken ellenőrizte a vágathajtás és frontfejtés előrehaladását, adataikat összesítette.

1980-ban áthelyezését kérte a vállalat bányagazdasági osztályára. Mint műszaki gazdasági tanácsadó 1988. május 26-án vonult nyugdíjba.

Munkája során megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozatát, többször kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést.

A Vöröskereszt Vállalati Szervezetének gazdasági vezetője volt. Rendezvények szervezője: Bányamérő Továbbképző és Tapasztalatcsere (Oroszlány, Siófok), Bányagazdasági Konferencia (Oroszlány). Az OMBKE Oroszlányi Csoportjának 1968 óta tagja.

Zachár Gyula

aranyokleveles földmérőmérnök

1933-ban Sopronban született. Középiskoláját is itt végezte, majd beiratkozott a soproni Földmérőmérnöki Karra és 1956-ban mérnöki oklevelet kapott.

Az oklevél megszerzése után a Mátrai Ásványbánya Vállalat gyöngyösi részlegénél főbányamérő beosztást kapott, de 1958-ban visszatért Sopronba és tanársegéd lett, Miskolcon még egy évet töltött a tanszéken. 1960-tól nyugdíjazásáig Pécsen a Mecseki Szénbányáknál főbányamérő, majd osztályvezető helyettes.

Nyugdíjazása után különféle homokbányák (Bonyhád, Csurgó, Nagyatád stb.) felelős műszaki vezetője lett.

Szakmai tevékenységéért *Kiváló Dolgozó* oklevelet (kétszer), *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz és ezüst fokozatait, a 40 és 50 éves OMBKE tagságáért pedig *Sóltz Vilmos-émlékérmét* kapott.

A Miskolci Egyetem Gépészmérnöki és Informatikai Karán átadott gyémántoklevelek

A Miskolci Egyetem ünnepi Egyetemi Szenátusi ülésén 2016. június 25-én adták át az 1956-ban még a Gépészmérnöki Karon végzett bányagépész mérnökök részére a gyémántokleveleket. Közülük az OMBKE tagok rövid szakmai életútját az alábbiakban ismertetjük a Kar kiadványa alapján.

Bogdán Kálmán

aranyokleveles bányagépészmérnök

1933-ban Kenderesen született. Az Egerben végzett középiskolája után 1951-ben felvételt nyert a NME gépészmérnöki Karára, ahol 1956 májusában szerzett bányagépészmérnöki diplomát.

Az első munkahelye a Közép-Dunántúli Szénbányászati Tröszt pusztavámi bányauzeme volt, ahol 1962-ig mint az üzem gépészeti vezetője dolgozott. Ebben az időszakban (1956-1960) indult be a szénbányászat gépesítése, hogy a vágathajtásoknál, a rakodásnál, a szállításnál, a fejtések biztosításánál az emberi erőt ki lehessen váltani bányagépekkel. Meg kellett szervezni a szakembérgárda oktatását, hogy az új bányagépeket kezelni, üzemeltetni és javítani tudják.

1962-ben a KDT veszprémi központjába helyezték és ott, mint a vállalat gépészeti vezetője 1974-ig dolgozott. Ez időszakra volt a szénbányászat legnagyobb fellendülése. Ezzel együtt jártak a nagy fejlesztések és beruházások számos terve-

zési, kivitelezési és üzemeltetési feladattal. A termelési igények (tonna) növekedése magával hozta az új bányagépek, a szén-gyaluk, maróhengerek, páncéllkaparók, gépesített fejtésbiztosítások beszerzését és azok termelésbe állítását.

A Magyar Szénbányászati Tröszt megalakulásával Tatabányára került és ott a MSZT gépészeti vezetőjeként 1981-ig dolgozott, azaz a tröszt megszűnéséig. Sok munkát jelentett, hogy az angol minta alapján beindítsák a bányagépek tipizálását, egységesítését. Nagy volt a nemzetközi kapcsolatok kiépített rendszere is. Vezető szerepet vállaltak a KGST Szénbányászati Szabványosítási Bizottságában is, 1975-1985 között a szabványosítási munkacsoport vezetője volt.

1981-ben visszakérült Veszprémbe, az újonnan alakult Veszprémi Szénbányák gépészeti, majd a fejlesztési főosztály vezetőjeként dolgozott 1990-ben történt nyugdíjba meneteléig. A nyugdíjazása után mint üzemvezető dolgozott a Scharf-Hungária Kft.-nél, majd a Veszprém Megyei Bíróságon mint igazságügyi szakértő és az ORFK Csoporti Rendőr Szakiskolájában mint német-angol nyelvtanár.

Az OMBKE Bányászati Szakosztályán belül 1976-tól 1986-ig a Bányagépész Szakcsoportot irányította.

Kitüntetései: *Kiváló Dolgozó* (1959, 1966, 1969, 1975, 1981, 1984), miniszteri kitüntetést 1987-ben, *Munka Érdemrend* bronz fokozatot 1976-ban kapott.

Irodalmi tevékenysége: előadásokat tartott országos konferenciákon, szimpóziumokon és a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen, összesen 21 alkalommal. A Bányászati és Kohászati Lapokban 7 szakcikke jelent meg és a lap számára folyamatosan küld német-angol rövid szakmai híryanag fordításokat.

Demeter Ferenc

aranyokleveles bányagépészmérnök
Egyéni boldogulása, folyamatos szakmai fejlődése szorosan kapcsolódik az oroszországi Szénbányák Vállalat kiteljesedésével, ahol megkezdte a szakmai munkáját és dolgozott 1956-1989 között.

Első munkahelye az oroszországi XIX-es bányauzem volt, ahol gépészeti vezetőként dolgozott. 1957. januárban áthelyezték a központi műhelybe üzemmérnöknek. Ebben az időben létesítjük sorrendjében a XVIII-as, XVI-os, XVII-es és XIX-es bányauzemek tartoztak vállalatukhoz. Javaslatára a függőleges aknazállító berendezések üzemeltetését műszakilag és személyileg kivették a bányauzemek kezéből és vezetése alatt a központi műhely irányítása alá helyezték. Módszerük bevált, s a bányahatóság az ország más szénbányáinak is előírta alkalmazását.

1958-ban áthelyezték a vállalat beruházási osztályának gépészeti csoportjába, ahol két évig dolgozott az akkor egyik legismertebb bányagépész Szilárd József mellett. 1960-ban megbízták a gépészeti csoport vezetésével, ami egybeesett a vállalat magyarországi fejlődésének kezdetével. Az új bányauzemek létesítése során szorosan együttműködött vállalatuk illetékes osztályaival, tervező és kutató intézetekkel, hatóságokkal és kivitelezőkkel. Egymás után helyezték üzembe az állami nagyberuházásból létesült üzemeket: XXI., XXII. Bányauzemet, a Márkushegyi Bányauzemet. A vállalat szállítási rendszerének rekonstrukciója, a szénélőkészítés korszerűsítése stb. is elkezdődött.

A gépészeti csoportban, addig is fennálló kötelezettségei mellett, 1984-ben megbízták a bányaeépítési osztály osztályvezető helyettesi munka végzésével. A nagy kiterjedésű vállalat

területén található valamennyi gépészeti és villamos létesítmény csoportjuk és az ő közreműködésével létesült.

A vállalat megalakulása után megkezdte működését az Országos Bányászati és Kohászati Egyesület helyi csoportja, melynek alapító vezetőségi tagja volt.

Társadalmi munkát a bányász szakszervezetben is végzett. A Bányai Dolgozók Szakszervezete központi vezetőségének tagja volt három választási cikluson keresztül.

Hisztay Kálmán

aranyokleveles bányagépészmérnök
1930-ban Vissen született. Középiskoláit Kőszegen és Sopronban végezte. 1951-ben felvették Miskolcra a NME Gépészmérnöki Karára.

Végzése után a Borsodi Szénbányák kurtyáni bányauzemebe helyezték gyakornoknak, ahol rövid idő után átvette a lejtősakna és külfejtés gépészeti vezetését. 1958-tól a berentei bányauzem gépészeti vezetői munkakörét töltötte be, ahol részt vett az altáró szállításának modernizálásában, dízelmozdonyos szállítás bevezetésében.

1961-ben a Várpalotai Szénbányák gépészeti osztályára került, ahol gépészeti tervezési munkákat végzett. Itt kapcsolódott be a Petőfi Bányáról hozott „Pajzs biztosítás” várpalotai viszonyokhoz alkalmazható átalakítás tervezésébe. A továbbiakban a műszaki fejlesztési, majd a pajzstervezési osztályon folytatta a hidraulikus önjáró biztosítóberendezések fejlesztését, mely vállalati szabadalom is lett.

1981-ben a Veszprémi Szénbányák állományában tovább folytatta a VHP pajzsok fejlesztését, majd műszaki tanácsadó beosztásban dolgozott 1990. évi nyugállományba vonulásáig.

Eredményes munkáját a *Munka Érdemrend* bronz és ezüst fokozatával, a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst és arany fokozatával és *Kiváló Dolgozó* kitüntetéssel jutalmazták.

Az OMBKE-nek 1958 óta tagja, és a *Sóltz Vilmos-émlékérem* tulajdonosa.

Dr. Schultz György

aranyokleveles bányagépészmérnök
1931-ben Sátoraljaújhelyen született, középiskoláját is itt végezte. 1951-ben felvételt nyert a NME Gépészmérnöki Karára.

Bányagépész szakos gépészmérnöki diplomájának megszerzése (1956) óta egyetemi oktató, s nyugdíjasként (1996-tól) még ma is itt oktat. Előbb az egyetem Sopronban működő Bányamérnöki Karának Érc- és Szénélőkészítési Tanszékén, 1959 ősztől kezdődően pedig Miskolcon, az Ásványelőkészítési, később Eljárás-technikai Tanszékén, ami az előzőek jogutódja.

1962-ig tanársegéd, 1962-1976 között adjunktus, majd egyetemi docens. Kezdetben a tanszéki gépműhely és laboratórium vezetője, ahol gyakorlatokat is vezet. Később előadásokat tart az ásványelőkészítés, ásványelőkészítési gépek, aprítók és osztályozók c. tantárgyakból a Gépészmérnöki Kar hallgatói számára. Nyugállományba vonulása után két új tantárgyat is oktat: mechanikai eljárás-technika, valamint mintavételezés.

Műszaki doktori oklevelét 1967-ben, a műszaki tudomány kandidátusa címet 1975-ben szerzi meg, a PhD oklevelet pedig 1997-ben. Tudományos munkásságából megemlíthető a gépi

szítálás mechanikájának pontosítása, a finomszemcsés halmazok méreteloszlása meghatározásának módszere, amely mind gravitációs, mind centrifugális erőterben alkalmazható, többkomponensű keverékekre is. E témakörben külföldön is több előadást tart.

Jegyzeteket társszerzőkkel együtt ír, több cikke jelenik meg német, néhány pedig orosz, illetve francia nyelven.

A Magyar Tudományos Akadémia Miskolci Bizottsága

Emlékezés Buda Ernő gyémántoklevelés bányamérnökre

Buda Ernő

95 évvel ezelőtt született és több mint 10 éve nincs közöttünk szakmánk jeles művelője, *Buda Ernő* bányamérnök, alias Bocs, sokunk Ócsi bácsija. Ebből az alkalomból idézték fel alakját a Budapesti Olajos Hagyományápolók Köre (BOK) ez évi első féléves záró rendezvényén, Budapesten 2016. május 26-án. A BOK meghívásának eleget téve megtisztelte az előadást Ernő bácsi fia, *Buda Attila* is.

Dr. Szabó György, a BOK elnökének bevezetője után a 2005-ben elhunyt *Buda Ernőre*, akinek életéről és szakmai tevékenységéről számos kiadvány jelent meg, tisztelője, egykori munkatársa, *Udvardi Géza* emlékezett. *Buda Ernő* (eredeti nevén *Breuer Ernő*) családjában öt generáción keresztül mindig voltak bányászok. A vetített képekkel gazdagon illusztrált előadás során az egyetemi tanulmányainak befejezését követő évekről, a MAORT-os szakmakedzésről, majd a háborús helyzet nehéz körülményei, az 50-es években bekövetkezett megpróbáltatásai alatt tanúsított helytállásáról, elvei és (igaztalanul koncepció perbe fogott) társai melletti kiállásáról (ő maga is koncepció eljárás áldozata volt, de nem rehabilitálták, csak „egyéni kegyelemmel” szabadult 1964-ben) kaphattak képet a hallgatók.

Kiemelkedő szakmai sikereinek felsorolása mellett megemlítendő, hogy szakértelmét számos kőolajtermelő országban is igénybe vették. Cserkészként bejárta Európát, szakmai oktatói, hagyományápolási munkája miatt számos elismerés övezte (Nagykanizsa Város díszpolgára, a Magyar Olajipari Múzeum megalapításának egyik kezdeményezője, a Nagykanizsai Olajos Hagyományápolók Kör egyik alapítója stb.). Élményeit széles körben osztotta meg, akár szakmai plénumról, munkatársokról vagy ifjú hallgatókról lett legyen szó. A fiatalok iránti szeretetének elismeréseként Lovászában róla neveztek el az általános iskolát, és avatták fel mellszobrát 2009-ben.

Általunk is csodált emberi tulajdonságát, szakértelmét jellemzi „ars poeticája”:

- Szeressétek a szakmát, tiszteljétek munkásaitokat, főnökeiteket, legyetek mindig szerények, soha ne legyetek gőgösek. Ne feledjétek, hogy amíg hatalmon vagytok, van sok barátotok, de rossz sorsotokban egyedül maradtok.
- Tanuljatok és tanítsatok. Tanuljatok azoktól, akiket tanítotattok. A tudást nem lehet ajándékba kapni.
- Ne feledjétek: a problémák maguktól nem oldódnak meg. Bármit tesztek, okosan tegyétek, és ügyeljétek a végcélra. De ügyeljétek arra is, hogy a „kék-hegyeket” soha nem lehet elérni. Mindig lesznek kudarcaitok, de nem az a meghatározó, hányszor esünk el a célhoz vezető úton, hanem az, hogy milyen gyakran állunk fel.
- Ápoljátok, őrizzétek meg a hagyományokat, legyetek mindig büszkék arra, hogy egy közösséghez tartoztok, ahol alapelv, hogy mindenki egyért, egy mindenkiért él és dolgozik.

Bányászati Szakbizottságának 14 éven át titkára. Társadalmi munkát még a szakszervezet keretében végez kari titkárként, egyetemi vezetőségi tagként, majd kifizetőhely-ellenőrként.

Főbb kitüntetései: *Bányászati Szolgálati Érdemérem* ezüst, arany, illetve gyémánt fokozata, *Kíváló Munkáért*, a *Magyar Felsőoktatásért* elismerő oklevelek, *MAB elismerő oklevél*, *Pro Facultate Rerum Metallicarum*, a *Gépészmérnöki Kar emlékérmé*, *SZOT „Elismerő és köszönő oklevél”*.

- Szeressétek és tiszteljétek társaitokat, mert csak így várható el társadtól, hogy ő is tiszteljen téged. Ne feledjétek: a „másik ember” szemében te vagy a „másik ember”.
- Fogjatok össze, együtt vagytok erősek és legyőzhetetlenek, mert egy kötélpászma kézzel is elszakítható, de ha sokat összesodornak belőle, egy szekér is elhúzható vele.
- Minden a csapatmunkán múlik, együtt minden könnyebb, külön minden nehéz.
- Ne csak bízzatok a jövőben, hanem tegyetek is érte, hogy minden jobb legyen.
- Legyetek büszkék arra, hogy magyarok vagytok, mert ha kevesen is vagyunk, de összefogunk, a jövőnk fényes lesz.

Buda Ernő emlékét számos helyen megörökítették a hálás utódok:

2006-ban: MOGIM olajipari szoborpark (Zalaegerszeg), emlékszoba (Bázakerettye), emlékpark (Pusztaderics), emléktábla (ROTARY Rt. központi irodaépületén, Nagykanizsa).

2007-2008-ban: Buda Ernő utca (Nagykanizsa), Emlékfa és emléktábla az egykori lakóházánál (Nagykanizsa).

2009-2010: Buda Ernő Körzeti Általános Iskola emlékszoba és szobor (Lovászi).

Dr. Prof. Makovitzky József akadémikus, a Breuer család történetének ismerője, Buda Ernő Ausztriában élő testvérének, Buda Györgynek a barátja „Ernő Buda – ein Leben für die Öldindustrie aber auch für die Lehre (1921-2005)” c. előadásában kiemelten beszélt Buda Ernő Brennerbányán eltöltött éveiről, a családhoz és az ott élőkhöz való kötődéséről, a közös élményekről. A brennerbányai emlékezetében még ma is él Buda Ernő emléke, ennek példája a tiszteletére a bányásztplom előtt elhelyezett emléktábla.

Csath Béla a nagylengyeli mező feltárásának 1952-54 közötti időszakában együtt végzett munkáról, annak Buda Ernő személyére, munkamódszerére jellemző mozzanatát elevenítet fel. Az elmondottakból is kivilágolt a lehetetlent nem ismerő, kreatív, pontos, lelkiismeretes lény.

Kudela József Buda Ernő nyelvtudásának megnyilvánulásait (szakfordító, tolmács, delegáció-kísérő) méltatta.

Tóth János, a MOGIM igazgatója: Buda Ernő tekintélyes nagyságú szakmai és személyes hagyatéka a MOGIM tárházát gazdagítja. Ezért ismételtelen mondott köszönetet a családot képviselő fiának, Buda Attilának.

Vén István feltaláló, aki 1957-ben fogolytársa volt, a nehéz években is szilárdan kitartó, magát és cellatársait állandóan művelő, emberséges emberről számolt be.

(dé)

Zachemski Ferenc köszöntése

98. születésnapján otthonában köszöntötte *Zachemski Ferenc* rubindiplomás gépészmérnököt, a földgázszállítási szakma mindnyájunk által tisztelt doyenjét október 4-én a Földgázszállító Zrt. szövője, *Lakatos Edina* és egykori vezetői, *Tarsoy Gyula* és *Meggyes Gábor*.

dé